

รักอย่างไร...ไม่บาป

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

อบรมพุทธทายาท ที่พุทธสถานปฐมอโศก พ.ศ.๒๕๓๔

เจริญธรรม เหล่าพุทธทายาททั้งหลาย เราจะมาพูดกันถึงเรื่องคำว่า "รัก" โดยความหมายสามัญๆ ทุกคนก็พอจะเข้าใจในนะว่า รักมันหมายความว่าอะไร ผู้ใดมีปัญญาหน่อย เข้าใจคำว่า "รัก" นี้ไปในเรื่องกาม ในเรื่องของเพศ ในเรื่องของผู้หญิงผู้ชายมากมาย ก็จะแปลคำว่ารัก หมายความว่า เป็นเรื่องของความผูกพัน หนักเข้าก็เกี่ยวข้องไป จนกระทั่งถึงเรื่องของเพศ ความรักคือ เรื่องระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย และหนักเข้า ก็เป็นเรื่องของการสมสู่ เป็นเรื่องของความใคร่อยาก ในเรื่องของกาม เขาก็จะเข้าใจกันอย่างนี้ง่ายๆ ในภาษาไทย เราก็มีความหมายอย่างนี้เหมือนกัน แต่ภาษาไทยเรา เน้นความรักไปในเรื่องนี้มากจริง ส่วนความรัก ที่เป็นความปรารถนาดีเพื่อผู้อื่น นั้นก็มีอีกความหมายหนึ่ง ส่วนความรักที่มานั้นในเรื่องของ ความได้เสพสมสู่ขสม ในเรื่องของความใคร่ ความอยากของกาม

ในภาษาไทยเราที่ ความรักเราหมาย เราเน้นไปในทางนี้มาก ในเรื่องเพศในเรื่องกาม คำว่า "ความรัก" ในภาษาไทย เราจึงไม่ใช่เหมือนศาสนาคริสต์ ความรักในไทย ใช้เป็นเรื่องที่หนักเน้นไปในทางกาม ส่วนของคริสต์เขาอธิบายความรักของคริสต์ กว้างไกล ไปถึงความรัก ที่หมายถึง ความเกื้อกูลเพื่อผู้อื่น หรือความเมตตาเอื้อเพื่อ เพื่อแม่ด้วย เพราะฉะนั้น ในความหมาย ที่จะจำเพาะเจาะจงลงไป ในความหมายของภาษาไทย ความรักจึงมีแนวโน้ม เอนเอียงไปข้างฝ่ายความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่เสพสุขของตน

ยิ่งเป็นผู้หญิงผู้ชาย เราชักอะไร เราก็จะรักอันนั้นมาเป็นของตัวเองของตัว รักอะไร ก็อยากได้มาเป็นของตัวเองของตัว ไซ้ใหม่ รักอะไรก็หวงแหน สิ่งที่เรารักไซ้ใหม่นั้นเป็นกิเลส เพราะฉะนั้น คำว่า "รัก" แล้วอยากได้มาเป็นของตัวเองของตัว จะเสพด้วยอย่างใด ก็แล้วแต่เถอะ เสพสมสู่ขสม ด้วยการสัมผัสแตะต้อง เสียดสีขนาดไหนก็ตาม ถ้าการสมสู่ระหว่างผู้หญิงผู้ชายนี้ สัมผัสเสียดสีหมด ๖ ทวาร มันจึงเป็นเกมส์กาม ที่ลึกลับและแรง และเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกด้วย เพราะฉะนั้น บางทีนี่ คนติด

เรื่องการเสพสุข หลงว่าการเสพสัมผัส ด้วยทวารตาหุจมุมกลืนกายใจ ๖ ทวารนี้ ได้สัมผัสเสียดสี ทั้งตาหุจมุมกลืนกายใจ เมื่อได้สัมผัสอันนี้แล้ว สมที่ตัวเองได้สัมผัส ครอบตามกลไกของมัน ครอบแล้ว ก็ถือว่าเป็นความสุข ฉะนั้น คนที่มีความรัก ชนิดที่ใครเสพกามอย่างนี้ บางที่ไม่ต้องมีความรัก ในเรื่องของความเกื้อกูล ความห่วงใยก็ได้ ต้องการเสพอย่างนี้ ไม่ได้ห่วงใยอะไรเลย เหมือนกับคนข่มขืนฆ่าทิ้ง อย่างนี้เป็นต้น ได้สัมผัสเสียดสีด้วยตามเชิงกลของมัน เสร็จแล้วเรียบร้อย สัมผัสเสียดสีเสร็จ ฆ่าทิ้งเลย เขาไม่ห่วงใย ไปหาเอาใหม่ ใครอยากอีกใหม่ ก็ไปหาเอาใหม่ อย่างนี้ก็หมายความว่า ต้องการเสพสุขด้วยกาม ร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็นความใคร่เสพสุข สัมผัสเสียดสี เท่านั้น

การเสพเหล่านี้ เป็นเรื่องของสัตว์โลก ที่จริงนะ มันเป็นเรื่องของสัตว์ระ มันเป็นเรื่องของสัตว์โลก ที่เกิดตามฤดูกาล เกิดตามครั้งคราว ที่จะต้องถ่ายเทเชื้อสืบพันธุ์ เอาไว้เท่านั้นเอง ในพืชก็มี ถึงเวลามันไปตามเรื่องของมัน มันไม่มีรสไม่มีชาติหรือรสของพืชดอกไม้ มันจะไปผสมกัน พอมันผสม แล้วมันก็เกิดพันธุ์ เกิดเชื้อต่อ เกิดเป็นพืชพันธุ์ต่อไป ต้นไม้ เราเห็นได้ รู้ได้ว่า มันไม่มีรสไม่มีชาติ มันไม่มีความสุขหรือรสสัตว์หลายชนิด ที่เสพกามแล้วทุกข์ ถึงขนาดดิ้นรน ไล่กัน กว่าจะปลุกปล้ำ เสพสังวาสกันนี้ เพื่อที่จะให้เกิดเชื้อเกิดพันธุ์นี้ สัตว์หลายชนิดต้องไล่ ต้องทำอะไร อย่างน้อยแมว เคยรู้สึกมั้ย เคยเห็นมั้ย แมว กว่าจะผสมพันธุ์ โอ๊ย มันไล่กันกัดกัน ตั้งเป็นไหนๆ มีหลายประเภท สัตว์หลายประเภท ทุกข์ แล้วมันก็วิ่งหนี มันก็พยายามจะดิ้นรน แต่สุดท้าย มันก็ยังมีตัวข้างใน สัญชาตญาณนี้ รู้เหมือนกันว่า ถ้าสัตว์ตัวเมียมีไข่ ควรจะได้ผสมพันธุ์ นี้เป็นสำนึกของสัตว์โลก เพื่อที่จะก่อเชื้อความเกิด ความเกิดนี้เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของความจะต้องยังอยู่ เพราะฉะนั้น ธรรมชาติอันนี้ จะมีในจิตวิญญาณระดับสัตว์ขึ้นมา มันก็จะผสม

ถึงแม้ว่ามันเป็นทุกข์ ก็จำยอม จนกระทั่งเรามาสราง แปลความทุกข์เหล่านี้ ให้มีอุปาทานใหม่ ว่าเป็นสุข มอมเมากันๆ สัตว์มันก็มอมเมากันขึ้นมาบ้าง แต่น้อยมาเป็นคน มอมเมากันมาก เลยหลงใหลว่า สุขกันใหญ่ เลยหนักๆเข้า เลยนึกว่าเป็นความสุข ไม่ใช่ความสืบพันธุ์

ทุกวันนี้ จึงมีกามวิตถาร ขอให้ได้รับการสัมผัสเสียดสี ก็ถือว่าเป็นความสุขเลยไม่ใช่เรื่องของธรรมชาติแล้ว เป็นเรื่องเกินธรรมชาติ เป็นเรื่องวิตถาร ไปติดอารมณ์ว่ามันเป็นสุข ที่จริง ความปลอม เป็นความหลง ไม่จริง ไม่จริงหรือออกไป

ติดเข้าแล้ว เราก็หลงว่าจะต้องได้เสพ เสพแล้วก็เห็นว่า อย่างนี้ได้ อย่างนี้สุข ก็ติดก็ยึดกัน แล้วก็ทำกัน สังขารกัน ปรุณแต่งกัน บ้าๆ บวมๆ จนกระทั่ง นานาสารพัด อตมาไม่พุดมากเกินไปกว่านี้ละ มันลามาก ถ้าพุดมากกว่านี้ ก็ลามากกว่านี้ ก็ละไว้ในฐานที่เข้าใจ พวกคุณก็เข้าใจเอาเอง แล้วไม่จำเป็นจะต้องไปควานคว่ำหา ศึกษา หรอก ไม่ต้องไปศึกษาหรอก แค่นี้ก็เหลือเกินแล้ว รู้แค่นี้ก็เหลือเอน่าอยู่ในตัวพอแล้ว ยังจะไปหาเรื่องเน่ายิ่งกว่านี้ เลอะยิ่งกว่านี้มา รู้ไปทำไม รู้ไปก็ไม่ได้ใช้ รู้ไปแล้วก็ลามาก รู้ไปแล้ว ก็ไม่ควรจะมี ไม่ควรจะเป็น เราก็ไม่ควรจะมีควรเป็น ไม่จำเป็นต้องรู้ก็ได้ แม้แต่เรารู้ว่าเราเอง เราก็ยังมีความลามาก เราก็ยังมีความไม่ดี เราก็ยังมีความเสพ ความติดอันนี้อยู่ เราควรระวังออก เลิกออกพิสุจน์

พระพุทธเจ้าสอนว่า ล้างออกได้นะ เลิกได้แล้ว มันก็ไม่มีรสอันนี้จริงๆ ดับสูญ ดับรสโลกียสุข พระพุทธเจ้าท่านก็ได้ตรัสรู้ แล้วท่านก็ได้ล้างอันนี้ออกจนหมด คนก็บรรลุธรรม ในเรื่องของกาม ในเรื่องของการเสพสมสุขสม เรียกว่า กามราคะ สูญ ถอน อนุสัยอาสวะ ว่าง ไม่เกิดอารมณ์อย่างนี้ ไม่มีรสชาติอย่างนี้ เพราะรสชาตินี้ปลอม ไม่มีจริงๆ ไม่เกิดอารมณ์ในใจเลย ไม่เกิด เมื่อไม่เกิด ก็เรียกว่า มันดับสนิท มันตาย จึงพิสุจน์ได้ว่า ก็มันตายได้ นี่ตายได้แล้ว ดูตัวเราตายใหม่ คนบรรลุธรรม หมดกามราคะ นี่ไม่ตาย พระพุทธเจ้าท่านพิสุจน์มาก่อน ให้พระอริยสาวกพิสุจน์อีก เออ ก็ไม่ตาย นอกจากไม่ตายแล้ว ยิ่งดีด้วย ไม่ต้องเสียเวลาให้แก่มัน ไม่ต้องเสียแรงงานให้แก่มัน ไม่ต้องเสียทุนรอน ไม่ต้องเสียทรัพย์ากร ไม่ต้องเสียอะไรให้มันเลย สบาย เราก็เอาเวลา เอาแรงงาน เอาทรัพย์ากรเหล่านี้ มาสร้างงาน เอามาขนดิน ก็ยังได้ประโยชน์ ไร่ใหม่ เอาแคลลอรี่เหล่านี้ มาขนดิน ยังได้ประโยชน์ เอามาทำงานอะไรต่ออะไรยังได้คุณค่า เอาทุนรอนที่จะต้องไปจ่ายกับสิ่งเหล่านี้ มาทำพวกนี้ ให้ได้ ประโยชน์สร้างสรร เป็นประโยชน์ในมนุษย์ต่อไป อันนั้นไม่มี ไม่ใช่ขาดความเจริญ เจริญ! เจริญทั้งตัวเราเอง เจริญ!

ยิ่งทุกวันนี้ ยิ่งทันสมัยที่สุด ทันสมัยนะ อตมาขอยืนยัน เพราะทุกวันนี้ คุณกำเนิดไร่ใหม่ ไร่ใหม่ อ้าว! คนมันจะล้นโลกแล้ว มันห้าพันล้านแล้ว คุณกำเนิด ฉะนั้น ใครที่คุณกำเนิดได้ โดยวิธีที่คุณกำหนด คุณก็เลสนี้ได้ ทันสมัยยิ่งกว่า โลกทุกวันนี้ สามารถคุณกำหนดไม่ค่อยแก่ง ก็ต้องไปคุณกำเนิด ด้วยวิธีวัตถุ คุณไปอย่างนั้นแหละ ไม่อยากให้เกิดคนมันเกิด แต่ว่ามันมีกิเลส มันก็ต้องทำปฏิกิริยาเชิงกลแบบนั้นแหละ ก็ต้องทำ ทำเพราะว่า เราลดอำนาจจิตเราไม่ได้ จิตเรากิเลสมันเป็นเจ้าเรื่อน กิเลสมัน

บังคับ ทนไม่ได้ ต้องทำ เขาเรียก หน้ามืด มาบ้าง หน้าไม่มีด ก็แล้วแต่เถอะ อยากร
มากๆ ใคร่มากๆ ก็ต้องทำ ลดความอยากความใคร่อันนี้ลง จริงๆๆๆๆๆ คุณมาพิสูจน์
ซิว่าลดได้ คนที่ลดได้ ก็ไม่ต้องไปทารุณ แม้มันไม่ต้องขนาดหมดหรือก ลดกิเลสความ
ใคร่อย่างหนึ่งลงมา เหลือน้อยลงๆเท่านั้น เราก็ไม่ต้องทำแล้ว ไม่หมดก็ยังพิสูจน์ได้
แล้ว ขนาดกิเลสยังไม่หมดนะนี่ ยังเหลืออ่อนๆบางๆบ้างนี่ ก็ไม่ต้องทำแล้ว เกมส์
อย่างนั้นนะ อดได้ทนได้ ไม่เดือดไม่ร้อนหรือก แต่ไว้ใจมันไม่ได้นะ เดียวมันโตวันโต
คืน ได้เหมือนกัน เดียวมันรับเชื้อ

พระพุทธเจ้าไม่ให้ประมาท แม้เหลือน้อย ก็ฆ่ากิเลสนั้นให้หมด พิสูจน์ดูซิว่า
หมดแล้วจะเป็นอย่างไร หมดแล้วท่านเรียกว่าสุญญตา ตัวตนของกิเลสทั้งหมดแล้ว
นี่เฉพาะเรื่อง ผู้หญิงผู้ชายนะ หมดเกลี้ยง พอหมดเกลี้ยง แล้วมันจะเป็นอย่างไร เรา
จะเห็นสุญญตา นี่แหละ อนัตตา ตัวตนของกิเลส แต่ก่อนนี่มันเป็นตัวตน มีบทบาท
บังคับเรา ใจ มันเหนือเราเหลือเกิน พอฆ่ามันตายแล้ว มันหมดตัวตนของกิเลสตัวนี้
เรื่องนี้นะ เรื่องเมถุน เรื่องผู้หญิงผู้ชาย ฆ่ามันตายสิ้นแล้วนี่นะ เราก็จะเห็นความสูญ
ความสูญต้องเห็นด้วยญาณปัญญา ตามของจริง ไม่ใช่ไปนั่งเดา อะไรๆก็สูญ อะไรๆก็
ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน แล้วกิเลสอยู่ในตัวคุณแล้ว ตัวตนหรือเปล่าไม่รู้ จับตัวตนมันไม่ได้
เราต้องจับตัวตนของกิเลสเลย มันมีอาการ ท่านเรียกภาษาบาลีว่า อากาโร ลิงคะ นิमित

ลิงคะ หมายความว่า ความแตกต่าง มีอาการ อากาโรคงพอรู้่นะนะ มีอาการ
เวลาเราโกรธ เราเกิดอาการอย่างไรรู้ใหม่ อ่านมันอยู่ในใจ อากาโรธมันอย่างนี้ ใจ
เรามันร้อนๆอย่างนี้ ใจเรามันมีลีลาอย่างนี้ เวลาโลกอยากได้มา อากาโรเป็นอย่างไร รู้
ใหม่ รู้ใช้ใหม่ ไม่รู้หัดอ่าน มันเป็นนามธรรมหัดอ่าน เวลาโลก เวลาเกิดราคะ เกิดกาม
อ่านเหมือนกัน นี่ใครมีราคะ แล้วใครไม่มีก็บุญไป นี่ตัวโตๆ มาขนาดนี้ มันเริ่มมี
ฮอริโมน มันเริ่มมีต่อมมีปม มันเริ่มโตขึ้นมา พอที่จะใช้ มันจะมีราคะ อ่าน อ้อ อากาโร
อย่างนี้เองราคะ แล้วเราก็ลดมัน ฆ่ามัน สะกดใจนะ วิธีง่ายๆ กดข่มใจนะวิธีง่ายๆ วิธี
จริงแล้ว ต้องพิจารณาตามความจริงว่า ใจอากาโรเหล่านี้ มันเป็นอาการของผีนี้แหละ
เราเรียกว่าผี อยู่ที่จิตวิญญาณ อากาโรของจิตวิญญาณ เราเรียกผี หรือ เราเรียกว่า
เทวดา มันเป็นตัวชั่วเราเรียกว่าผี เป็นตัวดีเราเรียกว่าเทวดา เราฆ่ากิเลสนี้ ลดลงๆได้
เรียกว่า เทวดาเกิด ผีตาย แต่ยังไม่ครบนะ มันตายไปบางส่วน เรียกว่าอุปติเทพ
กิเลสหรือผีนี้ ตายไปบางส่วน เรียกว่าอุปติเทพ เรียกว่าเกิดแล้ว เกิดแล้ว ผีนะตายลง
เทวดาก็เกิด หรือพระมาเกิด ความประเสริฐเกิด เกิดเรื่อยๆ ผีตายมากเท่าไร ความ

เป็นทวดาก็เต็มตัวขึ้นเรื่อย ๆ จนอุปนิสัยนี้แปลว่าเกิด จนทวดานี้เกิดเต็ม ผีตายสนิท เรียกว่า วิสุทธิ แปลว่าสะอาดบริสุทธิ์ ผีตายสนิท เป็นวิสุทธิเทพ เป็นทวดาบริสุทธิ์ ทวดาเต็มตัว อยู่ที่ตัวเรานี่แหละ เห็นให้ได้ ถ้าเราอ่านออก เห็นอาการของมันจริงๆ ตาทิพย์ นี้ คนเห็นทวดา อยู่ตรงนี้

ไม่ใช่คนเห็นทวดา คือนั่งหลับตาแล้วก็เห็น โอ้โฮ ใสชฎาด้วย รำเชิบๆด้วยนะ แล้วตัวทวดาผู้หญิง ต้องไม่ใส่เสื้อด้วย ตามที่รูปเขียนในผนัง ทวดาผู้หญิงไม่ใส่เสื้อด้วย โป้ด้วย โอ้! อูจาดไม่เข้าเรื่อง นี่ถ้าอาตมาต้องไปเขียนรูปฝาผนัง ทวดาต้องใส่เสื้อให้แล้วทุกวันนี้ล่ะ ไม่อย่างนั้นมันโป้ ไม่ดี เขาก็เขียนไปตามเรื่องตามราว ตามจินตนาการของคนจะทำ เพราะฉะนั้น ทวดาจริงๆนะ คือ อาการของจิตที่ลดกิเลส เรียกว่า ทวดา มันมีทวดาสมมุติอยู่อันหนึ่ง ทวดามีอยู่ ๓ ทวดา

๑. สมมุติเทพ
๒. อุปติเทพ
๓. วิสุทธิเทพ

นี่ ทวดามี ๓ อย่าง สมมุติเทพคือทวดาปลอม แล้วคนเรานี่ เป็นทวดาปลอมกันอยู่ทั้งนั้นล่ะ ส่วนมากเป็นทวดาปลอม เป็นอย่างไรทวดาปลอม คือกิเลสมันอยากได้เสพสม มันอยากกินอร่อย ตอนนี้ออยากกินของอร่อย ตอนนี้อใครอยากกินอะไรอร่อยล่ะ สมมุติ อยากกินไอศกรีม นี่คงจะติดไอศกรีมกัน หลายคนเหมือนกันนะ ในนี้นะนะ ไอศกรีมแค่นั้น นั่นแหละ มันก็เย็นๆ หวานๆ มันๆ แล้วแต่ใครจะปรุง เสร็จแล้วเขาหลอกเอาไปกิน อาตมาทุกวันนี้ ไม่กินหรือ ไอศกรีม

พอเขาเอาไอศกรีมมาให้กิน โอ้ ถูกต้องกับรสชาติที่เราต้องการ อร่อยจริง สวรรค์ห่อหุ้ม ได้ขึ้นสวรรค์ ชื่นใจเป็นสุข นี่แหละเรียกว่า ความสุขหลอก เรียกว่า สุขขัลลิกะ เรียกเต็มๆก็ว่า กามสุขขัลลิกะ เป็นสุขสมอยากสมใคร่ อยากได้กินอันนี้ได้ เสพสมอันนี้ โอ้ สุขนี้ทวดาปลอม เรียกว่า สมมุติเทพ ได้กินสมใจใหญ่เท่าไหรันนั้น ได้สมใจเท่าไหร เรียกว่า เป็นทวดาใหญ่เท่า นั้น มีเงินซื้อหลายๆ เรียกว่า ทวดาใหญ่ อย่างเศรษฐี คนร่ำรวย หรือมีอำนาจ อยากได้อะไรเสพสม ได้ตามต้องการ มีอำนาจที่จะเสพสมสุขสม เขาเรียกว่าเป็น สมมุติเทพใหญ่ๆ สมัยโบราณ ก็ยกย่องให้แก่เจ้าเมือง หรือ กษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจนี้ ไซ้ใหม่ กษัตริย์สั่งฆ่าคนก็ได้ ต้องการอะไร มาเสพสมใจฉันได้ เลยเรียกกษัตริย์ว่า สมมุติเทพ เพราะได้เต็มที่ ไม่ต้องกษัตริย์หรือใครก็ได้ เศรษฐีร่ำรวย ผู้มีอำนาจ อยากได้อะไรมาเสพสมใจ ได้ตามที่ต้องการนั้น

เรียกว่า สมมุติเทพสมบุรณ์ ได้ตามต้องการทุกทีไป ได้ตามต้องการทุกเวลา ได้ตาม
ที่ต้องการนี้ เรียกว่า สมมุติเทพ

เสร็จแล้ว มันอยากอีกใหม่ใหม่ อยากอีกใหม่ ตกนรกใหม่ เพราะอยากนี้ มัน
ทุกข์ใหม่ ยังไม่ได้มาแล้ว ใจ ดิ้นรนเดือดร้อน อยากได้มาเสพ ยิ่งไปติดแบบติดฝัน
ใจ ยิ่งเร้าร้อนใหญ่เลย ติดฝัน ไม่ได้ ทูรันทุรายใหญ่เลย เหมือนกัน ติดอะไรหนักๆ
เข้า ไม่ได้ เด็กๆอยากกินไอศกรีม ไม่ได้กินก็ร้องไห้ เหมือนกันนั่นแหละ โดนนี้ก็เถอะ
ถ้าติดเอามากๆเข้า ไม่ได้กินก็จะร้องไห้ เอาเหมือนกันนั่นแหละ ก็ทูรันทุราย มันอยาก
เหลือเกิน แต่ถ้ามันไม่มีอะไร ที่เป็นตัวกระตุ้นประสาทเกินไปนัก มันก็ไม่เดือดร้อน
เท่าไร แต่มีตัวไปกระตุ้นประสาทอย่างหนัก แล้วติดอย่างหนักๆ เรียกว่า อุปาทาน
หนักๆ มันจะดิ้นรนทูรันทุรายมากเลย ไม่ว่าจะติดอะไร ติดเรื่องขนมข้าวต้ม ติดเรื่อง
เสื้อผ้าหน้าแพรว ติดเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสใดๆ ก็แล้วแต่ แม้แต่เรื่องผู้หญิง
ผู้ชาย ติดมากๆ ทนไม่ได้ จะต้องหาทางออก บำบัดให้ได้สัมผัสตามที่เราต้องการ ดี
ไม่ดี ต้องหน้ามืดตามัว ทำร้ายทำแรงแกับคนอื่น ก็ได้ นี่ มันเป็นอย่างนั้น เหมือนคนติด
ฝัน ทูรันทุราย ใจโหด ทำร้ายคนอื่น หน้ามืดตามัวเลย คนติดเฮโรอีน ติดฝันอะไรนี้ บ้าๆ
บอๆเลย มันแรงใจพวกนี้ มันมีธาตุที่เข้าไปสะกดแรง แล้วก็ไปทำปฏิกิริยากับเซลล์
ประสาท เซลล์ประสาทก็เลยถูกกระตุ้น ถูกบังคับด้วยสภาพของวัตถุรูปแล้ว ธาตุ เขา
เรียกธาตุอะไร ก็แล้วแต่เถอะ ธาตุที่มันไปเสพไปติด แล้วตัวเองต้องการ ธาตุอันนี้นะ
มันก็เป็นธาตุบังคับ เรียกคาเฟอีน เรียกนิโคติน เรียกอะไรก็ตามใจ มันมีไม่รู้อะไร
บ้าง อาตมาก็ไม่ได้เรียน อาตมาไม่ได้เก่งเคมี ก็เลยไม่ค่อยจะเก่งภาษาพวก
วิทยาศาสตร์พวกนี้นัก นี่ลักษณะพวกนี้ ทำให้เป็นทุกข์

ทีนี้ ถ้าเชื่อว่าผู้ใดเรียนรู้จริงแล้ว จับอาการของกิเลสนี้ได้ ลด ลดใจความที่ไป
หลงสุขนี้แหละ เห็นจริง ลดได้ๆก็เกิด บอกแล้ว สมมุติเทพเป็นเทวดาปลอม เทวดา
ปลอมนี้อยู่คู่กับนรก ไม่มีทางหมุน เรียกว่าสังสารวัฏ ประเดี๋ยวก็ขึ้น อยากใหม่ลงนรก
ใหม่ ไม่ได้เสพก็อยู่นรกลั่นแหละ อยากแรงก็อยู่นรกเล็ก ได้เสพใหม่ ก็ขึ้นสวรรค์หอ
ฮ้อ หยุดชะงักไปชั่วหนึ่ง เดี่ยวก็อยากใหม่ เราก็ค่อยเลื่อนลงนรกใหม่ อยากจัดก็ลง
นรกเล็ก ได้เสพอีกก็ขึ้นมาสวรรค์ใหม่ นี่เรียกว่าสังสารวัฏ วนเวียนสวรรค์นรก อย่างนี้
เอง นี่แหละความจริงของสวรรค์นรก เราขึ้นสวรรค์ลงนรกอยู่ทุกวันนี้ ตามสมมุติ นี้
เรียก สมมุติสัจจะ สมมุติเทพ

ถ้าเรามาฆ่ากิเลสที่เป็นตัวเหตุนี้ ได้จริงๆเลย กิเลสตายลงไปเรื่อยๆ เรียกว่า
เวทดาจริง เกิดอุบัติเหตุ นี่เป็นเวทดาจริง ไม่ใช่สมมุติเทพ ตอนที่ฆ่ากิเลส ทุกข์
เหมือนกัน แต่ทุกข์เราก็ต้องฆ่า ฆ่ากิเลสนี้มันทุกข์นะ สู้ทน ฆ่ามันตายแล้วเวทดา
ก็เกิด กิเลสตายนี้เวทดาเกิด เรียกว่าอุบัติเหตุ จนกระทั่ง กิเลสมันตายลงไปมาก
ๆๆๆๆ เทวดาก็โตขึ้นๆ จนกระทั่ง กิเลสตายสนิทหมด ถอนอนุสัยอาสวะ บริสุทธิ กิเลส
ตายสนิท ไม่มีตัวตน สัญญาตา อนัตตา ตัวตนของกิเลส ในเรื่องไหนก็แล้วแต่ ในเรื่อง
ของกาม ในเรื่องของติดไอศกรีม ฆ่ากิเลสไอศกรีม ติดบุหรี่ฆ่าบุหรี่ ติดกิเลส อยากจะ
ทาลิปสติก ฆ่าลิปสติก ฆ่ากิเลสที่มันติดลิปสติก ไม่ต้องไปฆ่ามันหรือลิปสติกนะ
ฆ่ามัน ฆ่ากิเลสในตัวเรา ติดอะไรเราก็ไปฆ่าตัวนั้น ฆ่าได้บริสุทธิ เรียกว่า วิสุทธิเทพ
เรียกว่า เทวดาบริสุทธิ นี่เป็นความรู้ทางศาสนา

เอ้า ทีนี้เรื่องนี้ เป็นเรื่องเนื้อหาของวิญญาณ เนื้อหาของปรมาตม์ ที่อาตมา
อธิบายให้ฟังนี้ เรียกว่าปรมาตม์สัจจะ คือ ความจริงที่เกี่ยวข้องกับจิต เจตสิก กิเลส
นี่เรียกว่าปรมาตม์สัจจะ สมมุติสัจจะก็เกี่ยวกับกิเลสเหมือนกัน ฆ่ากิเลสได้ จึงเจริญ
ทางปรมาตม์ นี่เป็นเรื่องของปรมาตม์สัจจะ เป็นเรื่องของโลกุตระ เป็นธรรมะของ
พระพุทธเจ้าที่แท้ ผู้ใดพิสูจน์ได้ ผู้นั้นจะเห็นของจริง เรียกว่า คนมีตาทิพย์ แล้วก็คน
บรรลุดุธรรม บรรลุดุธรรมที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า เป็นอย่างนี้

เอ้า ทีนี้เข้ามาหาเรื่องความรัก ความหมายที่อาตมาได้กำหนด ให้คำจำกัด
ความไปบ้างนิดหน่อย เมื่อกี้ ถ้าเรารักอย่างผู้หญิงผู้ชายนี้ เอาตื่นๆก่อน อย่างผู้
หญิงผู้ชาย โลกทุกวันนี้ มันเดือดร้อน เรื่องสมสู่สัมผัสทั้ง ๖ ทวาร มันหนัก การกิน
สัมผัส ๕ ทวาร กินอาหารนี้ติดรส มันตั้ง ๕ ทวาร รูปชวนกิน ไข้ไหม เห็นแล้วรูปชวน
กิน สีชวนกิน นี้อาหารนี่ติดรส รสไข้ไหม แต่ลิ้นชวนกิน สัมผัสแต่ต้องทาง
กายอะไรก็ได้ ใจจับนิม นำกิน กรอบนำกิน สัมผัสแต่ไม่เกี่ยวกับเสียง มันมี ๔ ทวาร
แค่นั้นแหละ ทางใจนั้นยกไว้ อุปาทานในจิต มันก็มีแน่ ๕ ทวาร ๕ ไม่ใช่ กามคุณ
กามคุณ ๔ แต่มีใจอีก ๑ นี้อาหารมีตั้ง ๕ นะ หรือมีตั้ง ๔ กามไม่ใช่ ๕ กาม ทวารเสียง
เพราะฉะนั้น คนที่เขาจะหลอกมากๆ ร้านอาหารเขาถึงบอกว่า มันไม่ครบ เขาก็เลย
เอาเสียงมาให้อีกอันหนึ่ง ไม่ใช่มาอยู่ในอาหารนะ เสียง ไปมีดนตรีกินข้าว เคาะเสียง
เพลงนั่นแน่ คนก็ครบบริบูรณ์เลย ทีนี้ก็ติดใหญ่เลย นอกจากจะไปกินข้าว ข้าวไม่
อร่อย เสียงเพลงอร่อย กูก็ไปกินข้าววะ ร้านนี้เสียงเพลงมันดี อาหารไม่ค่อยอร่อย แต่
เพลงมันดี ก็ไปกินได้ ไข้ไหม เขาก็เลยดึงลูกค้าเข้าร้านด้วยกาม ปรุจรสได้แค่ ๔ ทวาร

รสสู้เขาไม่ได้ เอาเสียงเอาดนตรี เอาเพลงมาล่ออีกทวารหนึ่ง ให้ครบเครื่อง กามคุณ & นี้ คนมันเก่งอย่างนี้ มันเอาหมดเลย นี่เรียกว่ากาม สิ่งสัมผัสแต่ละต้อง ที่เราไม่รู้ แล้วเราก็เป็นทาสมัน ถ้าเรารักกามอย่างนี้ รักอย่างนี้มีทุกข์ ทุกข์นี้ควรเป็นบุญหรือ ควรเป็นบาป

ตอบ ควรเป็นบาป

พ่อท่าน ถ้ารักอย่างนี้แล้ว ควรรักใหม่ เรามาลดนะ ใจที่ตอบนะนี่รู้เรื่องนะนี่ ใครนั่งหลับบ้าง ไม่นั่งหลับ ฟังดีๆ แล้วรู้เรื่องใช้ใหม่ ควรมาลด ทุกวันนี้ต้องทันสมัย ถ้าสมัยนะ พวกอาตมานี้ อาตมาถือว่าเป็นพวกล้ำยุค พวกล้ำสมัยเขา คนทุกวันนี้ คนข้างนอกเขายังงุ่มง่ามๆ ยังไม่ค่อยรู้เรื่อง ยังไม่ทันสมัยทันสมัยต้องล้ำสมัย เราต้องเป็นพวกนำสมัย ต้องเป็นพวกเจริญ เป็นพวกทันสมัย ใหม่เสมอ ต้องเป็นพวกที่ล้ำยุค นำหน้าเขา นำหน้าไปในทางเจริญนะ ไม่ใช่ นำหน้าไปในทางบ้า

อย่างพวกนักร้องบางคน พวกอะไรนี่ นำหน้าไปในทางบ้าแล้วพบบ้านนี้ ตอนนี่ เดี่ยวอีกหน่อยก็ ไล่แล้ว เห็นใหม่ กุ้งกิ้งๆ ออกมาชุดใหม่นี้ หน้าตาใส่ตุ้มหูแล้วเดี๋ยวนี้ ก็ไล่ข้างหนึ่งแล้ว อะไรก็ไม่รู้ ห้อยไปตามนี้ ผู้หญิงยังสู้ไม่ไหวเลย แล้วไล่ตกแต่ง กางเกงนี้ ไฉ่ไฮ เจ้าประคุณเอ๊ย อาตมาเห็น ในหน้าปกเทป ชุดใหม่ กางเกงไม่รู้ลาย อะไรต่ออะไร ผู้หญิงบางคน ยังไม่กล้าใส่กางเกงขนาดนั้น ใช้ใหม่ แต่เจ้านักร้องนี้ไล่แล้ว บ้าดีเดือดไปนำสมัยเหมือนกัน แต่นำสมัยแบบนี้ ควรนำใหม่ ไม่ควรเลย แต่เขาไม่รู้หรอก แล้วคนบ้าพวกนี้จะบ้าตาม เพราะฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่า ยิ่งขายได้มาก คนนิยมมาก แสดงว่าคนบ้ามาก หรือคนบ้าน้อย

(ตอบ บ้ามาก)

คุณคนหนึ่งด้วยหรือเปล่า ? จริงหรือเปล่า ? (ตอบ จริง)

ใช้น้อย หรือใช้มาก ?

ใช่ ใช่พอสมควร ใช้น้อย หรือว่าบางคนก็ไม่ได้นิยมมาก ก็แสดงว่า เราไม่ใช่ อย่างนั้นมาก เราเป็นผู้หญิงแท้ๆ ยังไม่บ้าตามนั้นเลย ปรุงรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส มันด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อย่างนี้ เป็นเรื่องกามทั้งนั้น นักเข้าก็กลายเป็นเรื่อง ซ่อนเชิง เป็นเรื่องของการสัมผัสเสียดสีไป ฉะนั้น เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงหรอก พวกนักร้องนักร้อง พวกนักอะไรพวกนี้นะ จะเป็นเกย์ เป็นตุ๊ด จะเป็นนิตถาร ผู้หญิงก็เรียกไปตามประสาผู้หญิง อะไรก็ตามใจเถอะ เยอะแยะ ไม่ต้องห่วงหรอก เป็นเรื่องแฉๆๆ

เพราะมันอยู่ในวงนี้ อยู่ในวงงาม อยู่ในวงอย่างนี้ สัมผัสเสียดสี แบบนี้วิตถารไป มันไม่รู้เรื่องหรือ เขาไม่ได้เรียน ไซ้ใหม่ เขาก็บ้าดีเดือดไปตามเรื่อง คนที่รู้แล้วก็ละอาย น่าอายแล้ว ทั้งๆ ยังเป็นบ้าอยู่อย่างนั้น ไปเป็นอย่างนั้น มันเป็นบาป เป็นความทุกข์ เป็นความต่ำ เพราะฉะนั้น คนเจริญจริงๆ พระพุทธเจ้าท่านสอนสิ่งเจริญ เรามาเรียน สิ่งเจริญนี้ เราอย่าไปรักอย่างนั้น

รักเรื่องผู้หญิงผู้ชาย ทุกวันนี้ ถ้าเราลดเรื่องผู้หญิงผู้ชาย ลดกิเลสเรื่องนี้ออกได้ ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า จริงๆ ให้ลดได้ เราทันสมัย นำสมัย ไม่ต้องไปสมสู่ แล้วไม่ต้องไปมีกามวิตถาร ไม่ต้องไปสัมผัสเสียดสี ผู้หญิงก็ไปผู้หญิง ผู้ชายก็ไปผู้ชาย เพราะมันกลัวมีลูกไซ้ใหม่ มันก็เลยไปตามเรื่องตามราว ไม่มีคู่ อายเพื่อน จะผู้หญิงกับผู้หญิงก็อาย ภูมันคนเดียววะนั้น และมันไปเรื่องวิตถารเหมือนกัน ก็สัมผัสเสียดสี นั่นเอง เข้าใจไหม ฉะนั้น ใครมาลดได้ จนกระทั่งไม่มีอำนาจกิเลส สบายๆ เบา ทันสมัย นำสมัยเกินกว่าเขาคู่มือกำหนดได้ ไม่ต้องเป็นผู้ที่จะสร้างความกำเนิดให้แก่คน เพราะคนมันล้นโลกแล้ว แล้วมีลูกได้ใหม่ คนที่ไม่ต้องไปเสพกามนี้มี ลูกได้ใหม่ (ตอบได้)

ได้ทางธรรม ลูกทางธรรม อ้า อาตมามีลูกใหม่ (ตอบ มีค่ะ)

ฯลฯ

ถ้าเรารู้แบบนี้แล้ว เราจะมาลดกิเลสนี้ลด อย่าไปรัก อย่าไปผูกพัน อย่าไปหลง เสพอย่างนั้น รักอย่างที่กำลังกล่าวนี้แหละ ที่อาตมากำลังกล่าวเวลานี้ ลดลงมา เราไปติดอะไร ไปผูกพันอะไร แล้วอยากเอามาเสพสมสุขสมด้วย รักอย่างเสพอร่อย ใ้อร่อยนี้เป็นของหลวง เป็นสุขขัลลิกะ สุขสนธิกับอัลลิกะ ภาษาบาลี อัลลิกะ แปลว่า หลอกหลวง อาตมาไม่แปลว่าหลอกหลวง อาตมาแปลว่าต่อแผล เอาให้มันหนักกว่านั้น ก็แปลว่าสุขต่อแผล แล้วเราก็ไปหลงเสพสุขต่อแผลนี่อยู่ มันต่อแผลจริงๆ มันหลอกหลวงจริงๆ มันไม่ใช่จริงหรือ มาลดลงสิ พิสูจน์ดูสิ ไม่เชื่อ เห็นว่ามันเออ มันสงบ จิตสงบ ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาเงิบนี่คือสงบ ใ้ออย่างนั้นมันก็สงบ สงบเสียง สงบกระดูก กระดูก แต่สงบของพระพุทธเจ้า นั่นคือกิเลสมันหมดแรงแล้ว กิเลสมันตายสนิท จนกระทั่ง มันไม่เกิดอีก นะสงบ เพราะฉะนั้น คำว่าสงบของพระพุทธเจ้า หมายถึง กิเลส นั่นแหละตายสนิท ถึงเรียกว่านิพพาน

ส่วนร่างกายชีวิตนี้ โอิโฮ ยังคล่องแคล่ว พูดเสียงดัง มีประสิทธิภาพ สร้างสรร
เพื่อคนอื่น สร้างสรรเพื่อใครต่อใครได้ ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ต้องมาเสพให้แก่ตัวหรอก ตัว
ไม่ต้องเสพอะไรแล้ว จะกินข้าวก็กินเพื่อคุณ ไม่ได้กินเพื่อตัวเอง อาตมาเคยเทศน์ที่วัด
มหาธาตุฯ เขามาถาม บอกว่า อาตมาไม่ได้เสพอะไรให้แก่ตัว อาตมากินข้าว อ้อ พูด
ถึงเรื่องกินข้าว กินอาหารไปนี่ เขาก็ถาม อาตมาบอกว่า อาตมาไม่ได้กินเพื่อตัวเอง
อาตมากินข้าวเพื่อคุณด้วย กินข้าวเพื่อคุณ คนฟังมีหนุ่มคนหนึ่ง ตะโกนแทรกขึ้นมา
ว่า มากไปแล้วหลงพี่ เขาว่าอย่างนั้น เสร็จแล้วพอเทศน์เสร็จ นายคนนั้นแหละ เขา
เข้ามา บอกผมไม่เชื่อ กินข้าวเพื่อคนอื่น เขามาถึงเลย มาประกบ เขาก็ถามบอกว่า
อย่างน้อย เรากินเข้าไป ก็จะต้องเสพรสอร่อย เขาว่าอย่างนั้น มันต้องอร่อยล่ะ กินข้าว
ไม่อร่อยหรือ เขาว่าอย่างนั้น บอกมันก็ต้องอร่อยนะ เพื่อตัวเอง อย่างน้อยก็อร่อยให้
แก่ตัวเองนะ

อาตมาบอกไม่ อาตมาไม่ได้กินข้าวอร่อย เขาบอกไม่เชื่อ แล้วคุณก็จะเชื่อมั่น
อย่างไร เพราะคุณติดมันอยู่ คุณอร่อยมันอยู่นะ อาตมาก็บอก คุณไม่เชื่อ อาตมาเชื่อ
ว่าคุณไม่เชื่อ อาตมาเชื่อคุณว่าคุณไม่เชื่อ เพราะคุณยังไม่ได้ลดอร่อย ไม่ได้ลดกิเลส
อร่อยตัวนี้ให้ได้จริงๆ แล้วคุณจะไปเชื่ออย่างไร มาพิสูจน์สิ มาปฏิบัติลดกิเลส แต่
อาตมา ไม่ได้อธิบายยาวขนาดนี้หรอกนะ นี้ อาตมาอธิบายให้พวกคุณฟัง อาตมาไม่
ได้อธิบายให้เขาฟัง ในวันนั้น มากขนาดนี้

เรามาลดกิเลส การปฏิบัติธรรม จึงไม่ได้ปฏิบัติธรรมแต่แค่ว่า เรามาลดกิเลส เรื่อง
ผู้หญิงผู้ชาย เท่านั้น เรื่องผู้หญิงผู้ชาย เราก็พยายามสังวร ระวัง หัดลดอาการที่เราไป
ปฏิบัติ ไปผูกพัน ไปอยากได้มาเสพ มันเป็นเรื่องหลอก ลดได้สิ เราก็ลด พยายาม
ระงับด้วยเหตุผล ด้วยการกดข่มใจ แล้วเราก็มาลดอันอื่นด้วย ลดกิเลสทางตา หู จมูก
ลิ้น กาย เรื่องอาหารการกิน เครื่องใช้ไม่สอย เราคิดในรูปมัน ในรสมัน ในกลิ่นมัน
ในเสียงมัน ในอะไรต่างๆ นานาพวกนี้ เรามาหัดปฏิบัติไปหมดทุกทวาร ทวารตา หู
จมูก ลิ้น กาย ใจ ปฏิบัติลดจริงๆ เมื่อลดแล้ว เราก็จะรู้ความสงบกิเลส มันตายสนิท
นั่นแหละ เรียกว่านิพพาน ได้นิพพานตัวหนึ่งแล้ว ได้นิพพานเรื่องหนึ่งแล้ว ตอนนี้
ใครติดเคັกว่าหน้อย ก็ดีเหมือนกันนะ แล้วก็ไปหัดลดกิเลสใหม่ กิเลสมันไม่มีแต่
เพียงจุด มันผลัดด้วย กิเลสนี้ก็คือโทสะ เรียกว่าผลัด โลกะหรือราคะเรียกว่า ดูดมา
ให้แก่ตัว ถ้าโทสะเรียกว่า ผลักไม่ชอบ หรือพูดอีกภาษาหนึ่ง ก็ว่า ชังกับชอบ โลกะ
ราคะนี้ชอบ โทสะนี้ชัง ผลักหรือดูดนั่นเอง บางทีรักมาก พอไม่ได้สนใจ เป็นอย่างไร

ผลึกมาก โอบย ชักกัน ๘ ชาติเลย อาฆาตกัน ๑๐ ชาติเลย มันแรงดูตมาก ก็ผลึกมาก
ได้ เพราะฉะนั้น ภาวะตีกลับ ทุกวันนี้ ไปจัดจ้านในอะไรก็แล้วแต่ ดูตมาก ยึดมาก
ต้องการมาก ไม่ได้สมาธิมาก ใ้อโฮ ที่นี้ผลึกมากเลย เตือดร้อน โกรธมาก แค้นมาก
เป็นเรื่องธรรมดา เพราะฉะนั้น อย่าไปสั่งสมอะไรหลายๆวันนะ รักมากก็แค้นมาก โกรธ
มากก็ประเดี้ยว จะรักมากนะ ประเดี้ยวมันจะไปยุ่งนะ เสียท่า แล้วที่นี้รักมากได้
เหมือนกัน ไม่ดีนะ

นี่เป็นการเรียนรู้อารมณ์ของพระพุทธเจ้า ลตรสร้อย ภาษาของท่านเรียกว่า อัศ
สาหะ หรือโลกียสุขก็ได้ หรือ สุขขัลลิกะก็ได้ สุขหลอกหลวง โลกียสุขก็สุขอย่างโลกๆ
ได้สมาธิมาในอะไร ก็แล้วแต่ แม้กระทั่ง เสพสุขทางทวาร ๕ ทวาร ๖ หรือได้ลาภมา
สมาธิในทางที่ได้เห็น ได้จับ ได้ต้อง ได้มาเอาเป็นของเรา ได้ยศมา ได้สรรเสริญมา ได้
สัมผัสเสียตีสทวารทั้ง ๖ สมาธิก็เป็นความสุข หรือ สุขในภพ สุขในจิต

เรามานั่ง จิตของเราได้นั่งคิดอยู่คนเดียว ฟุ้งซ่านอยู่คนเดียวก็มันดี อร่อยนั้นก็
เรียกว่าภพ ผันเฟื่องไป จินตนาการไป สร้างภาพสร้างชาติไป เรื่องไหนพอใจก็ชื่นใจ
เรื่องไหนไม่พอใจ ก็ทุกข์ไปอะไรไป ตามเรื่องตามราว คิดถึงความอาฆาต คิดถึง
ความรัก คิดถึงเรื่องราวอะไรก็แล้วแต่ คนชอบไปนั่งอยู่ในภวังค์ แบบนั้นก็เยอะ ยิ่ง
เดี๋ยวนี้ มีเรื่องข้างนอก มันเตือดร้อนวุ่นวาย ชักจะไม่อยากจะวุ่นวายกับใครแล้ว มา
นั่งให้ตัวเองบ้า ฟุ้งซ่านหนักเข้า ฟุ้งซ่านหนักๆ เลยที่นี้ ไม่รับคนอื่นแล้ว อยากจะอยู่
ในภพของตัวเองคนเดียว คนอื่นอะไรมามารับไม่รู้ ไม่เกี่ยวไม่ข้อง จนกระทั่ง ไม่รับ
เรื่องของคนอื่น เอาแต่เรื่องของตัวเองเป็นเอก นานๆจะตั้งสติ รับกับคนอื่นบ้าง ตอน
นั้นพอรู้เรื่อง เรียกว่ามีสติ ตอนไหนพูดกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง เรียกว่าไม่มีสติ เรียกว่าคน
สติเสีย คนสติเสียแบบนี้ อยู่ในภพของตัวเอง

คนพวกนี้ พูดกับคนอื่นไม่ค่อยรู้เรื่อง พูดกับคนอื่นไม่ค่อยรับ พวกนี้ก็ส่งโรง
พยาบาลบ้านั้นแหละ พวกนี้ละเสพภพเป็นภพตถ์มหา เป็นกิเลส มันตัวกูของกู แน่ๆ
เลย อันนี้คนอื่นไม่เกี่ยว คนอื่นจะอย่างไร บางทีก็อยู่กับตัวเองนั้นแหละ คนอื่นเขา
เห็น ก็ช่างเป็นไร ก็ข้าสุขของข้า นั่งพูดไปเองคนเดียว หัวเราะคนเดียว คนอื่นช่างมัน
เป็นไร กูของกูอยู่คนเดียว นี่ตัวกูของกูอย่างหนัก แม้แต่ไม่จัดจ้านอย่างนี้ก็ตาม พอ
ลืมตา พอเห็นได้ยินเสียงคนอื่น อะไรก็รู้ ก็รับรู้เรื่องของคนอื่น แต่ผลอๆ ก็ไปแล้ว ตก
ภวังค์ นี่เรียกว่า สติตกเป็นคราวๆ เสพภพ เสพภวังค์ของตัวเอง เป็นคราวๆ อย่าบ่อย
นักนะ บ่อยนัก ประเดี้ยวก็เข้าโรงพยาบาล อย่างที่วานั้น คนทุกวันนี้มันทุกข์ เพราะ

รอบด้าน อะไรต่ออะไร ไม่อยากจะรับรู้รับเรื่องอะไร ของคนข้างนอกมาก มันก็เลยตัด
จริงๆ มันตัดจริงๆ มันก็เลยอยู่ภพของตัวเองบ้าง จึงเสียดสีบ้าง ยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ มันทุกข์
จริงๆ เรื่องข้างนอกมันทุกข์ มันรับมาก มันก็มีแต่เรื่องเดือดร้อนวุ่นวาย แล้วไม่มี
ทางออก ไม่มีปัญญา ก็เลยต้องบ้าไปเยอะทั่วโลก ไม่ใช่แต่ประเทศไทย

นี่เป็นภพัตถนา อาตมาพยายามอธิบายให้ฟัง ภพัตถนานี้ยาก ยากกว่านี้อีก
แม้จะไม่บ้าอย่างนั้น จะมาเสพภพ ที่อาตมาอธิบายไปหน่อยแล้วว่า ใจเราต้องการ
อย่างนี้ แต่เวลาเมื่อสติ ก็รู้กับคนอื่นเขามากอยู่ แต่เวลาเมื่อหลง หรือไม่ก็เสียดใจ ไม่
ต้องการพบกับใคร เหมือนอย่างฤษี ไปหาภูมิลู่ ไปหาภูมิลู่ อยู่ภพอยู่ของตัวเอง ดีไม่
ดีก็นั่งหลับ มันดี ไม่วุ่นดีไวย วุ่นก็วุ่นน้อยๆอยู่ในตัว อยากจะคิดอย่างไร มีกำลังคิดก็
คิดบ้าง บวมๆไป ผันเฟื่องไป อย่างนั้นอย่างนี้ไปตามเรื่อง ฟุ้งซ่านอยู่อย่างนั้นก็มี
หรือมีวิธี ฤษีเขาสอน ก็มานั่งสะกดจิต ให้มันหยุดคิด หยุดอะไรหมดเลย นั่งหยุดคิด
มันก็ยังเบา เบาว่าง เขาก็เลยเห็นว่า ใต้นี้เป็นทางที่จะไม่ทุกข์ แต่เป็นภพัตถนา ก็เลย
ไปนั่ง วิธีการสะกดจิตหยุด ไม่คิด ไม่นึก ว่าง ว่างนะ สร้างว่างใส อากาศใส เขาเรียก
ในภาษาธรรมะว่า อากาศ หรือว่า อโลกสัญญา ไม่มีโลกอย่างโลกๆนี้ ไปอยู่ในโลก
อีกโลกหนึ่ง อโลกะก็คือ ไม่เป็นโลกอย่างโลกๆ ไปอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ไปสัญญาอีก
โลกหนึ่งว่างๆ เอาอากาศไม่มีที่สิ้นสุด แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด มีแต่แสงสว่าง มีแต่อา
กาศว่างๆ มันจะมีแต่อย่างนั้น ไม่ให้มีเรื่องอะไรเลย ไม่ให้มีสีมีแสงอื่น ไม่ให้มีเรื่อง
อะไรอื่น เป็นโลกว่างๆ

จนกระทั่ง กำหนดสัญญา กำหนดแล้วก็ทำจิตของตัวเองได้ ได้อย่างนั้นนะ ใ
โลกนี้ว่าง ใสบาย ว่าง กำหนดให้โลกว่างๆ ของตัวเองอยู่ จิตก็ไม่ได้อยู่โลกว่างๆ
หรือก ฝึกเอา ฝึกมากๆเอา ก็ได้ หรือจะปั้นเป็นรูปเป็นตัวก็ได้ อย่างธรรมกายนี่ ฝึกให้
มันโล่งว่าง แล้วปั้นเป็นรูปว่าง แล้วก็ปั้นตัวใหม่ขึ้นมา ปั้นเป็นพระพุทธรูป พระพุท
ธูปอย่างนี้ เรียกว่าใสดา พระพุทธรูปอย่างนี้เรียกว่าสภิกขา พระพุทธรูปอย่างนี้ เรียกว่า
อนาคา พระพุทธรูปอย่างนี้ เรียกว่าอรหันต์ เขาก็ปั้นไปๆจนได้ ใ บวรลุดธรรมแล้ว
ปั้นได้สำเร็จ เรียกว่า มโนมยัตตา ภาษาของทางธรรมะ เรียกว่า มโนมยัตตาก็ได้
ปั้นเอาได้ เสร็จแล้วเขาก็ถือว่า อย่างนั้นเป็นธรรมะ เอ้า ก็ว่าไป ดีเหมือนกัน ที่เขา
สะกดจิตตัวเอง จนสงบได้ มันก็มีทางออก เพราะฉะนั้น วุ่นวายทางโลก เขาไม่เอา
เขาก็มานั่ง ทุกข์เมื่อไหร่เขาก็มานั่ง สบาย เสร็จแล้ว ก็ไปเป็นพระอรหันต์ในนั้น พอ

ลืมตาออกมา อรหอยหมดเลย มันไม่เป็นอรหันต์แล้ว เป็นอรหกหมด เป็นอรหอยหมดแล้ว มันก็ไปเลอะตามโลก เพราะมันไม่รู้เท่าทันโลก

ของพระพุทธเจ้านั้น รู้เท่าทันรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส ลากยศสรรเสริญโลกียสุข รุ้หมด เราไม่เป็นทาส ไม่อยากได้นะลาก ทำงานแล้วมันก็เกิดอะไรเอง เกิดมาแล้ว สิ่งที่เราสร้าง เราปลูกผัก เกิดผัก ผักนี้ของเราสร้างขึ้นมา ก็เป็นสิทธิของเรา เราอยาก จะให้ใครก็ให้ เป็นลาก แล้วที่เราทำ มันก็ได้มาตามผล หรือบุญบารมีเป็นลาก มี เหมือนกัน เพราะฉะนั้น เราสร้างอะไร เราก็ได้เป็นคุณค่าขึ้นมา ไม่ต้องอยากได้ แต่ รู้ว่าสร้างแล้วมันได้ ก็สร้างซี ได้แล้ว เราก็ไม่อยากจะอีกด้วย แจกจ่ายแจกจ่าย การให้ การเกื้อกูล การแจกจ่ายแจกจ่าย ดีกว่าโลกโมโหสันไว้เป็นของตัวเอง บอกแล้วว่า รักไว้ เป็นของตัวเอง หวงแหนไว้เป็นของตัวเอง มันบาป อย่ารักอย่างนั้น เพราะฉะนั้น สร้างขึ้นมา ก็จงเอาไปให้คนอื่น สร้างขึ้นมาแล้ว ก็ไม่ใช่เอาไปให้ จนกระทั่ง ตัวเองไม่มีจะกิน ใช้นั้นมันก็ไป เสรีแล้วตัวเองก็ แหม กระเบียดกระเสียว ไปเที่ยวได้ไปแย่งเอาของคนอื่น ไปเอาของคนอื่น ไปเบียดเบียนของคนอื่น ไม่เอา

เราสร้าง เราก็แบ่งกินแบ่งใช้ เพราะเรามีสิทธิ์นี้ เป็นสุจริตของเรา แล้วเราก็เอา อันนี้ ไปแบ่งคนอื่น หรือเอาไปแลก ถ้าเราจะใช้อันนั้น จะกินอันนั้น เราก็เอาสิ่งนั้น ไป แลกของคนอื่น มากินมาใช้ มันแลกไม่ได้โดยตรง ก็เอาไปขายเป็นเงิน เรียกว่า ตัวกลาง เป็นธนบัตร เอาตัวกลางนี้ เราปลูกข้าว เราได้ข้าว เราเอาข้าวไปขาย ได้เงิน มาเป็นตัวกลาง เราขาดเกลือ เราก็เอาเงินไปซื้อเกลือ เราขาดผ้า เราก็เอาเงินไปซื้อผ้า พอที่จะมาใช้ในชีวิตร่างกาย อาศัยปัจจัยสี่นี้นิดหน่อย พออาศัย พอคุ้มกาย กันร้อน กันหนาว กันแมลงสัตว์กัดต่อย พอมีอาหารกิน ให้ร่างกายมันสมบูรณ์ มีธาตุเลี้ยง มี ธาตุอยู่อาศัยได้ มีกำลังวังชา สร้างสรรอยู่ พอมีที่นอนที่พัก พอมียารักษาโรค ถ้าเป็น โรคเป็นภัย ถ้าไม่เป็นโรคเป็นภัย ก็ไม่ต้องยาหรอก ไม่ต้องไปติดยา ไม่ต้องไปกินยา ดมยา ดูดยาอะไรไม่เข้าเรื่อง ให้มันติดมากมา เพราะฉะนั้น ปัจจัยสี่ เป็นหลักสำคัญ คนที่เรียนรู้ มักน้อยลงไปแล้ว ก็สร้างปัจจัยสี่นี้เป็นหลัก ตอนนี เรากำลังถอยหลัง เข้าคลอง มาสร้างปัจจัยสี่

ทุกวันนี้โลกมันแย่มากแล้ว ดินมันก็ไม่ไหวแล้วเน่า น้ำก็เน่า อากาศก็เน่า สิ่ง แวดล้อม เน่าไปหมด เกิดจากใคร ตอบได้ไหม ว่าอะไรมันเน่าเป็นต้นเหตุ คนเน่า คน ไม่เน่าหรอก นี้อย่างไม่เน่า นี้อย่างไม่ตาย อะไรมันเน่าแท้ๆ จิตใจมันเน่า เออ ชักแงงนะ ตอนนีชักแงง แหม ตัดเคิร์ฟออกมาสี่นะนี่ ขนาดนี้ ได้สี่นะนี่แงงนะ จิตวิญญาณเน่า

เพราะมันโง่ มันไม่เข้าใจสัจธรรม แล้วมันก็เลย ไปทำอะไรเลอะๆเทอะ เลอะพาอะไร เน่าหมด ข้าวก็เป็นพิษ ดินมันก็เป็นพิษ ดินมันเน่ามันเสีย น้ำเป็นพิษ ข้าวก็เป็นพิษ ต้นไม้ก็เป็นพิษ ผลหมากรากไม้ ก็ถูกมลพิษพวกนี้ ผสมผสมเจือจางอยู่ในนั้นเยอะ เราจึงเดินถอยหลัง เข้าหาความบริสุทธิ์ของธรรมชาติ พยายามมาปรับดิน ให้มันมี มลพิษน้อยลง หรือไม่มีมลพิษ น้ำก็ให้มันสะอาดขึ้น ไม่ให้มีมลพิษ อากาศอุณหภูมิ ต่างๆ ให้มันได้สมดุล จนกระทั่ง มันประกอบกันขึ้นมา เป็นต้นไม้ เป็นสัตว์เป็นอะไร อยู่ขึ้นมา ให้มันสมบูรณ์

ปฐมอโศกนี้ พยายามสร้างขึ้นมาจาก ตั้งแต่แผ่นดิน คุณเห็นแล้วใช่ไหม รูปมี ถ่าย เอาไว้ มีแต่แผ่นดินว่างเปล่า เดียวนี้ ถ้าไม่มีรูปให้ดู นี่ก็ไม่ออกหรอกว่า มันมาอย่างไร นั่นนะแผ่นดินว่างๆ โลงๆ นั่นนะ เรามาตั้งแต่เริ่มต้นไถ แล้วก็เอาดินมาถมๆ ขึ้นมา นั่นที่ไปเดินๆนี้ ภูเขา น้ำตก ลำธารอะไร ที่บ้านปลูกไว้โน่นนะ ถมดินขึ้นมาตั้ง ๖๐-๗๐ ซม.นะ บางที่เป็นเมตร ถมขึ้นมา ยิ่งภูเขานั้นหลายเมตร ถมขึ้นมา แล้วก็ ค่อยๆขุด ให้เป็นลำคลอง ตามเรากะเสียก่อน แล้วก็ค่อยๆปรับตัวมา ค่อยๆปลูกบ้าน ปลูกเรือน ปลูกต้นไม้ขึ้นมา กว่าจะเป็นรูปนี้ ๖-๗ ปีอย่างขึ้นมาแล้ว ได้รูปนี้ คนมาดู ตอนนี้ ถ้าไม่บอกภูมิหลังไม่รู้เรื่อง ไร่ที่ทำไม่มีน้ำตกนะ ไม่รู้ละ เรามันดาลขึ้นมา ทำไม่มีภูเขาละ เรามันดาลขึ้นมา อาตมาต้องกลายเป็นพระเจ้า พวกกันไปก่อสร้างเป็น พระเจ้า พวกเรานี่ มาจากพระเจ้า ช่วยกันสร้าง สร้างภูเขา สร้างแม่น้ำ สร้างลำธาร สร้างน้ำตก สร้างต้นไม้ ใครเคยอ่านประวัติพระเยซูพระเจ้าบ้าง ใครเคยอ่านบ้างละ มีวันที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ อะไรนี่ วันนี้ก็สร้างอันนี้ก่อน สร้างภูเขา แม่น้ำ ลำธาร เรากลาย เป็นคนสร้างจริงๆ สร้างแล้วมันก็เป็นจริง

เรารู้จักด้วยหลักวิทยาศาสตร์ เรารู้มามากแล้ว เดียวนี้ละ น้ำมันจะสะอาดยังไง มันจะต้องสังเคราะห์กับแสง สังเคราะห์กับไอน้ำไอนี้ เกิดอากาศ เกิดแก๊ส เกิดโน่น เกิดนี่ เกิดมาจุลินทรีย์อย่างนั้น มีจุลินทรีย์อย่างนี้ไว้ จุลินทรีย์อย่างนี้ดี คนได้รับ จุลินทรีย์อย่างนี้ ก็ใช้ในร่างกาย จุลินทรีย์อย่างนี้ มีเท่านี้พอ มีมากไปไม่ดี จุลินทรีย์ อย่างนี้ อย่าเอาเข้าไปเลยในร่างกาย เอาเข้าไปแล้ว ประเดี๋ยวก็ยุ่ง ประเดี๋ยวก็ไม่สบาย เราก็รู้ เราก็จัดแจงเอา ปรับ อะไรไม่ต้องการ เราก็เอามันออก ทำให้มันหายไป อะไรต้องการ เราก็มีไว้ เพราะฉะนั้น ในน้ำพวกนี้ คนเรานี่ ภูมิคุ้มกันต่ำมาก ทุกวันนี้ น้ำที่กิน ก็สะอาดเกินไป น้ำที่ใช้ ก็สะอาดเกินไป พอมาเจอ น้ำที่ขนาดนี้ เอ้า แย่แล้ว เห็นไหมนี่ พออาบน้ำไอน้ำพวกนี้ ต้องไปหยอดตา ต้องไปคันตรงนั้น ต้องเป็นผื่นตรงนี้

เพราะภูมิคุ้มกันต่ำ ส่วนคนที่ภูมิคุ้มกันของเขาไม่ต่ำ ก็อาบน้ำเดียวกันนะ มันก็ไม่
เป็น ไอ้ที่เป็น นั่นก็คือส่วนหนึ่ง เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่า เขาอยู่ไปอีกต่อๆไป
ภูมิคุ้มกันเขาขึ้นมาเอง เขาก็อาบได้ นี่ให้อยู่ทุกคนนี่นะ ให้อาบน้ำตาแดงบ้าง มีผื่นบ้าง
นี่นะ อาบเถอะ อาบไปเถอะ อาบไป อาตมาว่า มันคงไม่ถึงเดือนหรอก อาบได้ตลอด
ไป ภูมิคุ้มกัน ก็สมบูรณ์แข็งแรง หรือว่ามันจะมีพิษ มีธาตุพอ ที่จุลินทรีย์อะไร ที่มันไม่
ดี เราจะตรวจเหมือนกัน น้ำพวกนี้ เราก็ก็นำไปตรวจ ถ้าอันไหนมันไม่ดี เราก็ก็นำมา
หาทาง ที่จะมาลดลง อันไหนมีดีก็ทิ้งไว้

ในร่างกายของมนุษย์ มีจุลินทรีย์อยู่ไม่รู้ตั้งเท่าไร บางคนจุลินทรีย์บางอย่าง
น้อย โรคห่ามานี่ เขาบอกว่า ห่ามา เมื่อวานนี้หนังสือพิมพ์ อธิวาท์ เราต้องไปฉีด เชื้อ
อธิวาท์เข้า ใช้ทรพิษมา เอา ไม่มีภูมิคุ้มกัน ฉีดเชื้อใช้ทรพิษเข้า ใช้ไหม เราต้องมีสิ่ง
เหล่านี้ อยู่ในร่างกายพอสมควร ที่เราจะต่อสู้กับสิ่งมันจะมา ถ้าไม่อย่างนั้น ภูมิคุ้มกัน
ต่ำหมด อะไรก็ไม่มี เพราะฉะนั้น ถึงง่าย ที่จะเป็นโรค แยะนะ เอละ อาตมาวิเคราะห์
อะไรพวกนี้ มันเกี่ยวกับชีวิต ให้ฟังว่า เราจะต้องเป็นผู้รู้รอบ ในเรื่องเหล่านี้ เราจึงจะ
อยู่กันอย่างมีความสุข อยู่กันอย่างแข็งแรง อยู่กันอย่างสบาย เพราะฉะนั้น เรามาเดิน
เข้าหาธรรมชาติ เรามารักอย่างไร จะไม่เป็นบาป

ทุกวันนี้ คนไม่ค่อยรักน้ำ คนไม่ค่อยรักดิน ไม่ค่อยรักต้นไม้ ไม่ค่อยรักอากาศ
ต่างคนต่าง ปากพูดได้นะ ฉันทรักดิน แต่เขาก็เอาขยะเน่า ลงไปในดิน ทำให้ดินเสีย ฉันท
รักน้ำ แต่เขาก็ทำสิ่งที่ ทำให้น้ำเสีย ฉันทรักอากาศ แต่เขาก็พ่นสิ่งที่ไม่ดี เข้าไปใน
อากาศ ฉันทรักต้นไม้ ฉันทก็จะตัดต้นไม้ ฉันทก็จะทำลายต้นไม้ ฉันทรักอะไร ก็พูดได้แต่
ปาก ความจริงเขาไม่เป็น เพราะฉะนั้น เราต้องมาเป็น เราต้องมารักดิน จริงๆ หลาย
คน ไม่กล้าจับหรือกดดิน แต่ทำให้มันเน่า ทำให้มันเสียแ่ง แต่ดินไม่จับ เพราะมันดิน
เน่า เอนะ เหมือนกับเราเป็นแพทย์ เหมือนเราเป็นพยาบาล พยาบาลต้องจับคนไข้
บางที่เชื้อโรคก็ต้องถูกแตะต้อง แต่ก็ต้องป้องกัน ใส่อะไรบ้าง เชื้อโรคนะ แต่ดินก็ไม่
ต้องถึงขนาดนั้นหรอก จับดินก็ไม่ต้องถึงขนาดนั้น แต่จะใส่ถุงมือก็ได้ แต่มันไม่ค่อย
ถนัดหรอก แต่ดินนี้ มันไม่มีเชื้อโรคแรง เหมือนอย่างกับ เชื้อโรคบางเชื้อโรค อย่าง
หมอ อย่างพยาบาลอะไรนี้ เขาต้องใช้ เราก็ก็นำมาบ้าง เราต้องทำ ไม่อย่างนั้น
ตกลง หมอก็รังเกียจ อ้อๆ ไม่เอา เชื้อโรคคนป่วย พยาบาลก็ ฉันทก็เอาเชื้อโรคคนป่วย
เลยตายกันหมดเลย มันไม่เหลือเลยคน ก็ไม่เหลือ ไม่ได้ เพราะฉะนั้น เหมือนกัน ดิน
มันเสีย แต่มันไม่ร้ายแรงเหมือนคนที่ติดเชื้อโรคด้วยซ้ำ เราก็ก็นำดิน ทำดิน นี่เราก็ก

ต้องทำ ปรับมัน น้ำมันเสีย เราก็ต้องจับน้ำ ทำน้ำให้ดี เพราะฉะนั้น น้ำอะไร ควรจะ อยู่ยั้งงายๆๆ ถ้าจัดแจงให้มันอยู่ในที่ของมัน ได้สัดส่วน ได้พอเหมาะพอดี ไม่เข้มข้นเกินไป มันก็ดีแล้ว มันมีสัดส่วนพอดี ไม่เข้มข้นเกินไป จางเกินไป อันนั้นก็ไม่ได้คุณค่า ประโยชน์ ถ้าเราเอาซีโก้ เอาซีหมูอะไร มาวางไว้บนศาลานี้ เราเรียกมันว่าอะไร รู้ไหม (ตอบ ขยะ)

ถ้าเราเอามันไปไว้ตามที่ต้นไม้ ซีโก้ก็ดี ซีหมูก็ดี ให้มันได้สัดส่วนพอดี พอเหมาะ เราเรียกมันอะไร (ตอบ ปุ๋ย)

เห็นไหม ตัวเดียวกัน ก็เรียกผิดกันแล้ว อันหนึ่งเรียกขยะ อีกอันหนึ่งเรียกปุ๋ย ถ้า ขยะมากๆ ก็เน่า สะสมกันเข้า หมักหมมกันเกิดจุลินทรีย์ เกิดนั่นเกิดนี่ ละเลยนี้เอา มาซี เอาทองซีโก้ มากองบนนี้มากๆเข้า นี่เดี่ยวละกันใหญ่เลย เดี่ยวก็เน่า แล้วก็เกิด เชื้อโรคบนตะเภา แต่ถ้าเราเอาไปแยกย้าย ให้มันอยู่ ได้สัดส่วน มันจะเป็นของดี ฉะนั้น การเรียนรู้วิชาขยะ จะต้องเรียนรู้ให้ดี อากาศก็เหมือนกัน น้ำก็เหมือนกัน น้ำได้สัดส่วน ไม่ใช่ไม่มีจุลินทรีย์เลยนะ น้ำมีจุลินทรีย์ประมาณนั้น เป็นน้ำที่ควรใช้ ควรดื่ม น้อยไปก็ไม่ดี มากไปก็ไม่ดี ทุกวันนี้มันทำน้อยไป น้ำที่ดื่มทุกวันนี้เนะ โอ้ย มัน จุลินทรีย์ที่ต้องการน้อยเกินไปนะ ทุกวันนี้ ที่ดื่มๆกันนี้ เสร็จแล้วเป็นยังไง อ่อนแอ พอ ไปดื่มน้ำผุด นิดหน่อย ไม่ไหวแล้ว แยกแล้ว คนชาวชนบทนี่นะ เขากินน้ำในแม่น้ำ แต่ เดี่ยวนี้ คงกินไม่ไหวแล้วละ มันเน่าแยะ จุลินทรีย์โอ้โฮ มันไม่ไหว แต่ก่อนนี้ธรรมดา แม่น้ำลำธารพวกนี้ พวกพายเรือขายของตามแม่น้ำ ใครเคยอยู่บ้านนอกบ้าง ธรรมดา พายเรือขายของ พอเวลาร้อนมา โอ้ย กินน้ำ ก็เอาขันที่ในเรือ หรือไม่ก็ชาม คนขาย ก๋วยเตี๋ยวเรือ อย่างนี้เป็นต้น จ้วงน้ำดื่มสบาย น้ำในแม่น้ำเนะ ดื่มธรรมดา ทั่วๆไปที่ เห็นขี้ลอยตุ๊บป่องๆ เพราะในแม่น้ำนี้ มีคนขี้ลง ใช้ใหม่ มีคนขี้ลง ลอยตุ๊บป่องๆ เขาก็ ตักน้ำนั้นดื่มสบาย เขาก็ไม่เป็นไร เพราะภูมิคุ้มกันเขาพอ แล้วมันก็มีได้สัดส่วน พอที่ จะฆ่ากันได้ อยู่กันได้ เขาไม่เป็นไรหรอก

แต่เดี๋ยวนี้ อาตมาก็ไม่แนะนำให้คุณไปดื่มหรอก มันไม่สะอาด มันเสี่ยงไม่ ไหว เราก็มีภูมิคุ้มกันต่ำด้วย แล้วโอ้พวกโน้นมันก็จัดด้วย เพราะน้ำมันเสียมาก มันลู้ ไม่ไหวหรอก อาตมาก็ไม่แนะนำ แต่ถ้าเผื่อว่า ภูมิคุ้มกันเราดีนะ แม้แต่น้ำในลำธารนี้ ก็ดื่มได้ ขนาดนี้ก็ดื่มได้ แต่ทุกวันนี้ อาตมาก็ยังไม่แนะนำให้ดื่ม เพราะว่า เราต้อง สร้างภูมิคุ้มกันของตัวร่างกายของเรา ให้แข็งแรงด้วย แล้วก็จนกระทั่ง เราทำน้ำ ให้ มันสะอาดลงมา ให้ได้สัดส่วน ให้มันพอดีกัน น้ำนี้เราก็ดีขนาดนี้ ภูมิคุ้มกันเราก็สูงมา

ขนาดนี้ ก็อยู่ด้วยกันได้ ต่อไปไม่ต้องมานั่งรอน้ำฝน ไม่ต้องมานั่งรอน้ำอะไรต่ออะไร
ที่มันนั่นแหละ ตี๋มได้ น้ำในแม่น้ำลำธาร เราก็ตี๋มได้ อะไรอย่างนี้ มันจะเป็นไปนี่
อาตมาเล่าให้ฟัง

สรุปแล้ว ก็คือทุกวันนี้ เราจะต้องมาทำความรัก ไม่ใช่จะรักแบบเสพสมณะ
ตอนนี่ ต้องเข้าใจความหมาย มารักดิน รักน้ำ รักลม รักไฟ รักต้นไม้ รักธรรมชาติ รัก
สิ่งแวดล้อม แม้แต่รักอุจจาระหมู อุจจาระหมา อุจจาระไก่ อุจจาระอะไรนี่ ต้องรัก
รักเพื่อปรารถนาดี บอกแล้ว ความรักของคนให้เห็นแก่ตัวนะ เป็นความรักทางกาม
ความรักเห็นแก่ตัวนั้น เป็นพิษเป็นภัยนั้น เป็นบาป ถ้ารักอย่างเมตตา รักอย่างรังสรรค์
รักอย่างปรารถนาดี ผู้หญิงผู้ชายเรารักกัน เรารักกันอย่างปรารถนาดี หวังความดีต่อ
กัน ไม่รักอย่างกาม ต้องการสมสู่เสพสมอย่างที่ว่านั้น ต้องตัดกิเลสอันนั้น พอดตัดกิเลส
อันนั้นได้แล้ว ก็รักกันอย่างพี่น้อง ปรารถนาดีต่อกัน รักกันอย่างพ่ออย่างลูก
อย่างแม่อย่างลูก รักกันอย่างญาติ อย่างมิตร ปรารถนาดีต่อกัน คนไหนเป็นทุกข์ อัน
ไหนไม่สมดูล อันไหนขาดแคลน เราก็เอื้อเพื่อเกื้อกูลกัน อันไหนเกิน เราช่วยกันเอา
ออก กิเลสมันเกิน นี่ช่วยกันเอากิเลสออกอยู่ ทุกวันนี้ นี่อย่างนี้เรียกว่า เป็นความรัก
แบบพระเจ้า อย่างศาสนาคริสต์เขาบอก เป็นความรักมิติสูง ใครอยากรู้เรื่องความรัก
มากๆ ไปอ่านความรัก ๑๐ มิติ อาตมาไม่อธิบาย อย่างนี้ย่ออย่างความรัก ๑๐ มิติ
อันนั้น มันบอกไว้ เห็นค่าของความรักที่สูงขึ้นไปตามความหมาย ซึ่งอธิบายเอาไว้แล้ว
ในหนังสือ ความรัก ๑๐ มิติ

แต่วันนี้ อาตมาพยายามอธิบายความรัก ในชนิดที่ให้คุณ เอาไปใช้ได้ทันที
แล้วกว้างกว่า ๑๐ มิตินั้นด้วย อธิบายเกลี้ยงไปทั้งหมด เพราะฉะนั้น เรารักในความ
หมาย ความปรารถนาดีต่อกันและกัน ไม่ใช่รักอย่างต้องการมาเป็นตัวกูของกู เสพ
สมเป็นของกู หรือเสพรสอร่อยให้แก่ตัวเอง ถ้าความรักอย่างนั้นบาป อย่างนั้นเลวไม่
ดี เป็นการรักเพื่อเกื้อกูล รักเพื่อเอื้อเพื่อออกไปให้มาก รักเพื่อปรารถนาดีต่อสิ่งอื่น ทั้ง
แม้แต่ดินน้ำไฟลม แม้แต่ชี้ไก่ อย่างที่อาตมายกตัวอย่างไปแล้ว เราก็รัก เราก็ดูแลมัน
เอาละ เราขยะขยง จะตักมันไป เอาอะไรรองรับก็ได้ จัดแจงให้มัน รู้จักช่วยเหลือมัน
ชี้ไก่มันช่วยตัวเองของมันไม่ได้ เราช่วยเหลือมัน มันมาอยู่ผิดที่ เอามันไปเป็นคุณค่า
ปรารถนาดีต่อชี้ไก่ เป็นประโยชน์ อย่างนี้เป็นต้น เข้าใจนะ ซึ่งไม่ใช่เรื่องลึกลับ
อาตมาอธิบายชัดเจนแล้ว อะไรก็แล้วแต่ มลพิษเกิด ฝูงพลาสติกเต็ม เกล็ดนอนอยู่ในดิน
มีเรียกราด อาตมาเดินไปเมื่อไหร่ เจอะก็เก็บเอามาทิ้งในถังขยะ เอาทิ้งในที่ที่เรา จะไป

กำจัดเสียอีก หรือสิ่งที่มันรก มันไม่ควรอยู่ จัดให้มันเข้าที่ ไปไม่อยู่ตรงนี้ มันไม่ควรอยู่ มันไม่สะอาด มันไม่สะอาดตา ไม่ควรจะอยู่ อยู่ก็ไร้ประโยชน์ เอาไปไม้ เอามาไว้ที่ใส่ สุ่มใต้ต้นไม้ มันก็จะได้เป็นปุ๋ยให้แก่ต้นไม้ ก็ดีกว่ากิ่งไม้กิ่งไร สิ่งนั้นเป็นโลหะ สิ่งนี้เป็น แก้ว สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สลายไม่ออก เอาไปเก็บในที่ ที่ควรจะเอาไปสลาย หรือเอาไปที่อื่น ถ้าเอาไว้อย่างนี้ จะกลายเป็นภาวะอุดตัน ภาวะที่เป็นพิษ เป็นมลพิษ เราก็แยก จัดแจงมันซะ ตรงไหนไม่สะอาด ตรงไหนต้องการไม่ให้มีคราบมีโคลนเลย ก็เอาออก ตรงไหน ต้องการให้มันมีคราบมีโคลนอยู่ เพื่อรักษาสิ่งนี้ ก็เอาไว้

นี่เป็นความรู้ในเรื่องขยะวิทยา ใช้ภาษาอังกฤษ เรียกว่า "garbology" มาจาก คำว่า "garbage" แปลว่าขยะ garbology ขยะวิทยา อาตมากำลังพูดไปอยู่นี้ มหาวิทยาลัยไหน จะเริ่มตั้งคณะนี้ ไปเรียนเถอะรวย เพราะว่าขยะนี้เขาจะทิ้ง ใช้ไหม เราจะได้ขยะนี้มาเป็นวัตถุดิบ ที่เราจะต้องทำการสังเคราะห์ ทำอะไรต่ออะไร ทำได้ จริงๆนะ ทำบริษัทสังเคราะห์ขยะนี้รวย นะ จริงๆ เดียวนี้ก็มีอยู่แล้ว หลายเจ้าที่เขา ทำอยู่ หรือพวกที่ไปนั่งนอนเฝ้า อยู่ที่กองขยะนั้น เขาก็สังเคราะห์กัน

โดยวิธีง่าย ก็ทำมาหากินอยู่ในกองขยะ แย่งกัน ยึดสัมปทานกัน ตีกันอยู่ใน กองขยะนั้น ใครไม่เคยไปอยู่ หรือใครไม่เคยไปรู้ จริงนะ แย่งสัมปทานขยะ มุมนี้กองนี้ ชั้นนะ มาเทเมื่อไหร่ชั้นนะ แก ละลาบละล้วง อย่างนะ คนละเขต ทะเลาะกัน แย่งชิง กัน ถึงอย่างนั้น ถ้าเราทำจริงๆ เอาซี รับขยะมาเดี๋ยวนี้ เอามาเทที่ชั้นก็ได้ มีที่เยอะ สังเคราะห์ขยะขาย อันไหนจะแยกไปเป็นปุ๋ย ไปเป็นสิ่งที่ต้องใช้ อย่างนั้นอย่างนี้ อันไหนที่จะทำให้สลาย ก็เอาไปสลาย อันไหนที่สลาย เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ กลับคืน มาก็ได้ หมุนเวียน แก้วก็เอามาสลาย หมุนเวียนได้ โลหะก็เอามาหลอมหลอมสลาย หมุนเวียนได้ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ไม่ใช่เล่นนะ ทำเป็นโรงงาน ไปตั้งบริษัทสังเคราะห์ ขยะนี้ ใครจะมีบริษัทแรก ต้องเรียนนะ ต้องเรียนทางวิทยาศาสตร์ ต้องเรียนทั้งทาง พาณิชยศาสตร์ ทางอะไรต่ออะไร ต่างๆนานา ทางสังคม ต้องเรียนนะ วิชาขยะศาสตร์ แหม ขยะศาสตร์นี้ อาตมาฟังแล้ว มันไม่ค่อยเพราะ เรียกขยะวิทยาจะเพราะกว่า วิชาขยะ วิทยานี้ มันน่าจะตั้ง ไม่มีใครตั้ง ประเดี๋ยวอโศกเราเก่งๆหน่อย เราจะตั้ง เรามี มหาวิทยาลัย ก็ตั้งคณะขยะวิทยา เอ้าพวกคุณ จะอยู่เรียนรุ่นหนึ่ง ก็เอา รุ่นที่ ๑ นี้ เรียนออกไปแล้ว ไปทำงานให้แก่สังคมมนุษยชาติ ไปทำให้แก่โลก

เอาละ ทีนี้เข้ามาหาความรัก เราจะต้องรักสิ่งที่เราถูก เราบู้ เรายังปัญญาแล้ว ต้องรัก บอกแล้วนะ แยกออกเป็น ๒ อย่างง่าย

๑. รักเห็นแก่ตัว รักมาเสพสมสุขสม เป็นตัวกูของกู อย่างนี้รักอย่างบาป ถ้ารักอย่างเมตตาเกื้อกูล เอื้อเพื่อปรารถนาดีต่อสิ่งนั้นๆ รักอย่างนี้เป็นบุญ ปรารถนาดีต่อคน เราต้องการให้เขาได้เจริญงอกงาม อย่างมากลายมาเป็นทาส ให้เราเสพสม อย่างผู้ชายรักผู้หญิง รักแบบต้องการเอามาเสพสม มาเป็นทาสบำเรอกาม อย่างนี้บาปยิ่งทุกวันนี้ยิ่งบาปมาก เพราะทุกวันนี้ ไม่จำเป็น อย่างที่อาตมาบอกแล้วว่า ไม่จำเป็นหรอก เพราะผู้หญิงมีทุกข์มาก โดยสัญจะนะ อาตมาขอแวะตรงนี้อีกนิดหนึ่ง ผู้หญิงเกิดมาเป็นทุกข์ เกิดมาเป็นสิ่งที่ เป็นสภาพ ที่พูดจริงๆนะ อย่าพูดว่าข่มผู้หญิงนะ ผู้หญิงนี้ต่ำกว่าผู้ชาย นี้ไม่ใช่ข่มนะ ฟังดีๆ เดียวนี้พวกที่มีมานะอัตตา แหม ต้องมีสิทธิเท่าเทียมกัน อาตมาเคยบอกว่า เอาเถอะ คุณอยากเท่าเทียมกับผู้ชาย ก่อนอื่น คุณเอาเวลาจะมีลูก แล้วต้องให้ผู้ชายมีลูก ผลัดกันมีให้ได้ ถ้าอย่างนี้แล้ว ก็เท่าเทียมกัน ถ้ายังผลัดกันมีลูกยังไม่ได้ ไม่มีทางเท่าเทียมกัน ไม่ได้ ฉะนั้นจะออกไปทำงาน ออกไปทำงานอะไร ท้องโตอย่างนี้ ไปทำงานอะไรหวัดไหวล่ะ ไม่ได้ ผู้ชายเขาไม่มีโอกาสท้องโต มันต่างกันนะ เพราะฉะนั้น คุณจะต้องบอกว่า ถ้าเท่าเทียมกัน ไม่เป็นไร ตอนนี้คุณต้องมีลูก คุณอยู่บ้าน ฉะนั้นไปทำงานข้างนอก ผลัดกันสิ ผู้ชายมีลูก แล้วผู้หญิงมีลูก ถึงเวลาเข้าฉันมีลูกบ้าง เอ้า คุณออกไปทำงานผู้ชาย ถึงเวลาผู้ชายมีลูก ฉะนั้นออกไปทำงานฉัน ผู้หญิงเท่าเทียมกันสิ คุณทำไม่ได้ ถ้าทำได้ อาตมายอมรับ นี่ทำไม่ได้

อย่างศาสนาคริสต์เขาก็ถือว่า ผู้หญิงนี้ แค่กระดูกซี่โครงของอาดัมเท่านั้น จะมาเท่าเทียมอะไร ถ้าพวกถือพวกศรัทธาในศาสนา เขาไม่เถียง ส่วนพวกที่ เขาไม่ค่อยศรัทธาศาสนาแล้ว เขาเถียงเลย ทีนี้บอก เออ ใอันนั้นมันนิทานโบราณ ไปโน่นเลย เขาไม่ศรัทธา เขาไม่เชื่อถือเขาก็เถียง อาตมาก็หยุดเถียงกับเขา เพราะว่า พวกนี้ เถียงกันก็ไม่รู้เรื่อง

เอ้า ทีนี้ พระพุทธเจ้าสอนไว้ ผู้หญิงมีทุกข์หลายอย่าง เกิดเป็นผู้หญิงนี้

๑. ทุกข์เพราะจะต้องมีประจำเดือน ส่วนมากก็ต้องปวด ต้องทรมาน คนไม่ปวดได้ ก็บุญไป โช้ใหม่ คนไหนที่มีประจำเดือนไม่ปวด ถือว่าบุญนะ ทุกข์!

๒. ทุกข์เพราะจะต้องมีครรภ์ ต้องอุ้ม ใ้อโฮ ยิ่งกว่าแดงโม กว่าจะคลอดนี้ ใ้อ นิ่งก็ลำบาก นอนก็ลำบาก ไปไหน ก็ไม่ได้วางสักทีหนึ่ง เหมือนกับเอาอะไรมาไว้จั้นนะ

ก่อนเบื่อเรื่อเลยนะ แล้วต้องคอยระวังด้วยนะ ใ้กระทบกระแทกอะไรก็ไม่ได้
กระเทือนอะไรก็ไม่ได้ ใ้ยิ่งกว่าถือะไรไว้ คุณหัวเราะ คุณยังไม่มิกัน ก็อย่าทำเป็น
หัวเราะเถอะ ไปมีเข้าจริงๆแล้ว จะรู้สึก

อาตมามีเพื่อนคนหนึ่ง ผู้หญิงนะ เขาแต่งงาน เสร็จแล้วมีวิบากอะไรก็ไม่ทราบ
ได้ พอท้องแล้ว นอนราบก็ไม่ได้ มันปวดมันเจ็บ นั่งตรงๆได้ แต่นอนราบไม่ได้ ฉะนั้น
ถ้านั่ง ก็ได้แต่นั่ง พอถึงเวลานอน ทำอย่างไร ใ้ นอนไม่ได้ นอนได้ก็ต้องเอนยั้ง นอน
ทำกึ่งนั่งกึ่งนอน จนกว่าจะคลอด เสร็จแล้ว มีลูกได้ถึง ๒ คน ๓ คน เหวแท้ๆ ใ้โฮ คน
เราเนี่ย มีลูกที่ไร ทุกข์อย่างนี้ทุกทีเลย นอนราบไม่ได้ นี่เรื่องจริงนะ ตั้งแต่สมัยอาตมา
เป็นครู เขาเป็นเพื่อน เป็นครูอยู่ด้วยกัน เขาแต่งงานแล้ว เขาก็มีลูก ใ้ ทุกข์ หลายน
คน ทุกข์หลายนอย่าง

๑. มีประจำเดือน

๒. มีกรรม

๓. คลอดลูก

แหม คลอดลูกนี้ มันทุกข์ เคยได้ยินไหมเล่า แม่คลอดลูกเป็นอย่างไร ร้องบ้าน
แตกเลย ไปโรงพยาบาล ก็ร้องที่โรงพยาบาลนั่นแหละ ด่าพ่อล้อแม่กันขรมเลยนะ ูก
เซ็ดแล้ว ูกไม่เอาแล้ว เตียวปีหน้า มาใหม่ ร้องใหม่ ใ้โฮ คนเรามันโง่จริงๆ ทุกข์นะ
ฉะนั้น เราต้องเห็นบุญคุณของพ่อแม่ แยกทุกข์มามากมาย พ่อแม่มีลูก เพราะ
ความไม่รู้ ถ้าคุณรู้แล้ว อย่าไปมี รู้ทันแล้ว อย่าไปมี แล้วไม่มีได้ ก็คือลดกิเลส ลด
กำหนด อย่าไปต้องมีสมสู่อย่างนี้ เมื่อไม่มีสมสู่อย่างนี้ มันก็ไม่มีลูก ใ้ใหม่ เกิดอยู่ดี
แล้วพระเจ้าเอามาบันดาล ใส่ท้องให้เรา ไม่ได้หรอก ถ้าเราไม่ไปสมสู่ มันไม่มีทางมี
ลูกได้หรอก ใ้ใหม่ เพราะฉะนั้น อย่าไปมี ทุกข์เพราะมีกรรม ทุกข์เพราะคลอดลูก

๔. ทุกข์เพราะต้องจากบ้านจากเรือน จากญาติ จากพ่อจากแม่

ผู้หญิงนี้เป็นธรรมเนียม ยิ่งคนจีนแล้ว จะต้องเป็นคนของเขา ธรรมเนียมจีน เรา
แต่งงานไปแล้ว จะต้องเป็นลูกของบ้านเขา เป็นคนของเขาแล้ว ถือว่าเป็นคนของเขา
แล้ว ถึงใครก็เหมือนกันแหละ แต่งไป ก็ไปเป็นลูกสะใ้ของบ้าน ต้องใช้นามสกุลของ
บ้านโน้น ฝรั่งก็เหมือนกัน ก็ไปใช้นามสกุลของบ้านโน้น จะต้องพลัดพรากจากตระกูล
จากพ่อแม่พี่น้อง ไปเป็นคนของที่อื่นแล้ว ทุกข์เพราะต้องแยกต้องจาก

๕. ทุกข์เพราะต้องเป็นผู้บ่าเรอชาย

เจ็บมากตรงนี้นะ อาตมาว่าผู้หญิงนี้ น่าจะรู้สึก ต้องเป็นทาสบำเรอชาย แหม อาตมาเป็นผู้ชายแท้ๆ ยังรู้สึกว้า ไอ้โฮ มันเสียศักดิ์ศรีเหลือเกิน เป็นทาสบำเรอชาย พระพุทธเจ้านี่ลึกซึ้ง ชับซ้อน ด้วยจิตวิญญูณชั้นสูง ให้เห็นว่า แหม มันน่าจะสมน้ำหน้า แล้วไม่รู้ตัว อยู่ดีๆ ดิ้นไปให้เขาบำเรอ ไปบำเรอเขา ไอ้ เป็นผู้หญิง ไม่มีศักดิ์ศรี เป็นศักดิ์ศรีดีๆนะ เป็นผู้หญิง อย่าไปบำเรอชาย เข้าใจไหม แล้วจะเชื่อบ้างไหมเล่านี้เข้าใจนะ จะเชื่อบ้างไหม อย่าไปบำเรอชาย เป็นศักดิ์ศรีของเรา จริง ธรรมชาติเขามา อย่างนั้น แต่เราต้องเหนือธรรมชาติ โลกุตระนี่เหนือโลก เหนือธรรมชาติ คนที่ฆ่ากิเลสตายแล้วนี่ ใครเขาบอกว่า เรื่องสมสู่เป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ศาสนาพุทธเราโลกุตระ เหนือธรรมชาตินะ ธรรมชาติไม่ใช่ธรรมะสมบูรณ์ ไม่ใช่ธรรมะสูงสุดนะ บอกว่า ธรรมะคือธรรมชาติ เราเข้าใจ แต่ว่าธรรมะโลกุตระธรรมนั้น เหนือธรรมชาติ ฉะนั้น ฆ่ากิเลสนี้ตาย เหนือธรรมชาติ คนที่ยังฆ่ากิเลสธรรมชาติพวกนี้ ยังไม่ตาย ไม่เหนือหรอก

ผู้ที่อยู่เหนือธรรมชาติ โลกุตระแล้ว อยู่เหนือธรรมชาติ รู้จักธรรมชาติ รู้เท่าทัน ธรรมชาติ แล้วช่วยธรรมชาติ ช่วยเขาไม่ให้ทุกข์ เพราะฉะนั้น เราไม่ต้องไปเป็นอย่างนี้แล้ว เราทุกข์อยู่ เราก็ลด พยายามช่วยให้เขาลดลงมา มีกิเลสมาก ไปมีมากผัวมากเมีย เป็นทุกข์มากมาย ที่ฆ่าแกงกัน เพราะหึงเพราะหวงกันก็เยอะ ใช้ไหม ส่ำสอน มีโรคมีภัย เดียวนี้ยังส่ำสอนไป อย่างว่าแต่ทุกข์ หึงหวงเลย เดียวนี้แอดส์มาด้วยละ ส่ำสอนละยุ่งละ เพราะฉะนั้น ทุกข์มันมาชัดเจนทุกวันนี้ ไม่ส่ำสอน ถ้ามีกิเลสอยู่แค่ ผัวเดียวเมียเดียว ก็ให้ขุ่นตอหนึ่ง

ถ้ายิ่งดีกว่านั้น เป็นพรหมจรรย์ศีล ๘ ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้ ยิ่งพ้นทุกข์ พ้น ธรรมชาติเหล่านี้มาได้มาก ยิ่งเจริญ เราต้องเรียนรู้ ถ้าเราไม่รักมาเห็นแก่ตัวอย่างนี้ เป็นผู้หญิง ก็เข้าใจให้ได้ว่า เราจะต้องเจริญให้ได้ พระพุทธเจ้าไม่ได้ปิดป้องผู้หญิงว่า จะปฏิบัติธรรม จนบรรลุ เหนือธรรมชาติ จนบรรลุเป็นพระอรหันต์ ไม่ได้ปิดป้อง บรรลุได้ เป็นผู้หญิงก็บรรลุธรรม ปฏิบัติธรรมบรรลุเป็นพระอรหันต์ ได้เหมือนกัน

เราต้องเรียนรู้อันนี้ รักในสิ่งที่ควรรัก เราเลิกในสิ่งที่ควรเลิก อย่างนั้น มันไปเป็นทุกข์ มันไปเป็นบาป มันไม่ดีมารัก ฉะนั้น อย่างผู้หญิงผู้ชาย เลิกอย่างนี้ แล้วเราก็รัก อย่างพี่น้อง รักกันอย่างปรารถนาดีต่อกัน เกื้อกูลกัน มันเกิดอารมณ์กิเลสราคะ มันจะเป็นเรื่องผู้หญิงผู้ชาย เป็นราคะเป็นอะไรนี่ เอาที่เรา ฆ่ากิเลสที่เรา คนอื่นก็อย่าไปให้มัน แหม ตกลงเลย เข้าคู่กัน เราต่างคนต่างมีกิเลส ลงบาปด้วยกัน ลงนรกด้วยกัน เกอะนะ อย่าเป็นอันขาด ไม่เอา มีโอกาสที่พบธรรมะอย่างนี้ต้องทำ ทุกชาติๆ เราเกิด

มา แบบนี้ทั้งนั้นแหละ มาเจอกิเลสอย่างนี้ เล่นงานทุกชาติ เพราะฉะนั้น ชาติไหนที่ เจอพระพุทธเจ้า เจอธรรมะพุทธศาสนาแล้ว รีบลด ลดให้มันได้แก่ตัว จนไปถึง นิพพานให้ได้ สูงสุดคนจะต้องนิพพาน ไม่นิพพานก็วนเวียนอยู่ นรกสวรรค์ ๗ อยู่ อย่างนี้ หนักเข้าก็มีแต่นรกมาก ๆ ยุ่งซี ยิงทุกข์ตาย ไซ้ใหม่ แล้วไม่พ้นไปจากอันนี้ได้ เรียกว่า สังสารวัฏ อย่าทำ ฝึกเอา ได้จริงๆ

นี่ในฐานะที่พวกคุณ ได้มาอบรมพุทธทายาท ได้มาเรียนรู้อันนี้ อย่าเสียโอกาส เปล่า ขอให้ได้สัจจะอันนี้ ไปในตัวบ้าง เอาจริงๆ ฝึกจริงๆ ฝึกจริงๆ แล้วเราจะได้ ก้าวหน้า เจริญขึ้นไปสู่ความเจริญ เป็นพระนิพพาน ถ้าคุณได้เป็นพระอรหันต์แล้วนะ คุณจะช่วยโลกอยู่ ก็ช่วยได้ จะเกิดอีกก็ร้อยชาติ ก็เกิดไป เป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่เห็น แก่ตัว มีแต่ความรักที่ปรารถนาดี มีแต่ความรักที่อดทน เกื้อกูลผู้อื่น ช่วยเหลือเพื่อ ฟายผู้อื่น สร้างสรร เพราะเราไม่ต้องไปเสียเวลา อาตมาไม่ต้องมีเวลาไปจีบสาว แต่ ก่อนนี้ ก็เสียเวลาจ้งเลย อาตมาเคยโง่มา เคยเสียเวลาไปจีบสาว บางที่ทำงานอยู่ดีๆ ละ บางที่ เราจะต้องรีบจีบเขา ไม่ให้เขาเสียใจให้ได้ เขาติดต่อมา โทรมาต้องรีบไป แล้ว งานต้องทิ้งแล้ว รีบไป ไม่งั้นประเดี๋ยวเขาจะไม่รักเรา อะไรอย่างนี้ เคยมาแล้ว นะ มันเคยโง่มาแล้ว เสียเวลา เพราะฉะนั้น เราไม่ต้องเสียเวลาอย่างนี้ อาตมาไม่ ต้องเสียเวลาไปจีบสาว เอาเวลามาทำงาน เอาเวลามาบอกสังฆกรรมแก่พวกคุณ นี่มี คุณค่ามั๊ย

ถ้าอาตมานี้ นั่งมา พูดมาตั้งแต่เวลาเก้าโมง มาจนถึงเดี๋ยวนี้ ชั่วโมงกว่าแล้ว เอาเวลาไปจีบสาวเสีย ได้ประโยชน์อะไร เห็นแก่ตัว หลงอารมณ์ อารมณ์ที่บ้าๆบอๆ อย่างที่อาตมากำลังพูดนี้ ว่ามันไม่จริง มันเป็นสุขต่อแหล ฆ่าให้ตาย ฆ่าตายได้แล้ว อาตมาไม่ต้องฝัน ไม่ต้องทน ไม่ต้องทุกข์ ไม่ต้องไปจีบสาวที่ไหนเลย พูดกันก็พูดแต่ เรื่องดีๆ แก่กันและกัน ทุกคนก็เหมือนลูกเหมือนหลาน เหมือนพี่เหมือนน้อง เหมือนปู่ ย่า ตา ยาย เรามีอะไรดี บอกกันอย่างนี้ รักกันอย่างนี้ แล้วเป็นสามัคคี เป็นกลุ่มญาติ เป็นกลุ่มพี่ เป็นกลุ่มน้อง เกิดแก่เจ็บตายพึ่งกันได้ ใครเป็นทุกข์อันนั้นอันนี้ ก็เกื้อกูล ช่วยกัน ใครมีกินก็เอามาทำกิน แบ่งกันกิน คนนี้ทำไม่ไหว แล้วก็ไม่ทำ คนไหนทำได้ ก็เอามาเผื่อแผ่ คนนี้แก่แล้ว ทำไม่ไหวแล้ว ประเดี๋ยวทำแล้วกระดูกหลุด เอ้า นั่นมัน ยังไม่ตาย ก็เลี้ยงกันไป คนนี้เป็นอัมพาตแล้ว เอ้า ก็ต้องแก้ไขช่วยดูแลกัน เห็นแก่ ความทุกข์คนอื่น คนเป็นอัมพาตนี้ ทุกข์ใหม่ (ตอบ ทุกข์)

อยากเป็นใหม่คุณนะ (ตอบ ไม่อยาก)

เขาก็ไม่อยากเป็น ฉะนั้น เราต้องเห็นใจเกื้อกูลกัน มีน้ำใจไปช่วยเหลือ เพื่อ
พ่ายคนป่วยคนเจ็บ ใครก็ไม่อยากป่วย ไม่อยากเจ็บ ไปช่วยดูแลกัน เอื้อเฟื้อเจือจาน
มีความปรารถนาดีอย่างนี้ซิ เรียกว่ารัก อย่างนี้ รักอย่างปรารถนาดี รักอย่างเกื้อกูล รัก
อย่างมีประโยชน์คุณค่า รักอย่างนี้ จงทำให้มันมากๆ ทำให้มันดีๆ แล้วสังคมจะเป็น
อย่างไร สุขชะนีนี้หรือจะลืมเลยละ เข้าใจไหม เราต้องการสังคมอย่างนี้ใหม่ (ตอบ
ต้องการ)

แล้วมันจะเกิดได้อย่างไรต้องเราทำ ทำเป็นธรรม ธรรมเราทำ ต้องทำให้มันเป็น
อย่างนี้แหละ เป็นธรรมะอย่างนี้ ธรรมเราต้องทำ ถ้าเราไม่ทำ ไม่มีใครทำหรอก
เหมือนคุณถูกคนอื่นนะ จริงๆนะ ต้องเรานี่แหละ พยายามทำ ทุกวันนี้เราร่ำร้องว่า
สังคมมันเหลวไหล สังคมมันไม่มีที่พึ่ง สังคมมันเดือดร้อน มันแตกร้าง มันไปไม่ได้
ก็เขาไม่เข้าใจ เขาก็ไม่มีทางออก แล้วเขาก็ไม่ทำ ทุกวันนี้ อาตมามีความหวังนะ มี
ความหวังจากพวกเรา ทำขึ้นมาได้ขนาดนี้ แม้จะกลุ่มเล็กๆ ก็อบอุ่น อุดมสมบูรณ์ เรา
รักต้นไม้ พากันมารักต้นไม้ พากันมารักน้ำ มารักดิน มารักอากาศ มารักลม มารัก
คุณหญิงอะไร มารักอะไรต่าง ๆ นานา แล้วพวกเราก็มารักกันอย่างที่ควรรัก รักอย่าง
ปรารถนาดี สร้างสรร เหน็ดเหนื่อย อาตมาได้อธิบายไปบ้างแล้ว ในเรื่องของ การสร้าง
สรร แล้วก็ เป็นคุณค่าประโยชน์ แล้วก็ ให้แจกจ่ายบริจาค ถ้าเราสร้างมาแล้ว แล้วก็
แจกจ่ายให้คนอื่น ได้กินได้ใช้ เป็นจาคะบารมี เป็นทานมัย เป็นการได้ให้นี้แหละ เป็น
ทรัพย์ติดตัวไป เราไปเอาเปรียบเขามา ดีไม่ดี ไม่สร้างด้วย ไปปล้นเอามา ปล้นเอามา
นี้ได้เงินใหม่ ได้ แต่นามธรรมที่ลึกๆ คุณได้อะไร (ตอบ ได้บาป)

ได้บาป ไปปล้นเขา ไปขูดรีด ไปแย่งชิงเขามา ได้บาป ตายไปแล้ว ได้เงินที่
ปล้นไปใหม่ (ตอบ ไม่ได้)

ได้บาปไปใหม่ (ตอบ ได้)

อันไหนเป็นทรัพย์แน่นกว่ากัน อันไหนเป็นทรัพย์แท้กว่ากัน (ตอบ บาปเป็น
ทรัพย์)

เห็นไหม คนเราไม่รู้ เห็นมัย ไปโกงไปคอร์รัปชั่น แหม รวยเป็นร้อยล้าน จะถูก
เขาริบอยู่ ไม่รู้ตัวนี่นะ เขาได้บาปแล้ว เขาทำไปแล้ว เขาโกงมา เขาคอร์รัปชั่นมาแล้ว
แต่เขาได้บาปนะ ยิ่งโดนเขาริบ เอาเงินคืนไปอีก โธ เงินก็ไม่ได้อีกด้วยตอนนี้ แต่บาป
ได้ไปแล้ว ช่วยไหม (ตอบ ช่วย)

เสร็จแล้ว ถูกเขาจับได้ เอมามาประจานขายหน้าอีก งาม งามประชดณะ อันนี้
ไม่ใช่งามแท้ ไซ้หม อย่าไปทำ อย่าไปอุตริเข้า ถ้าเราปฏิบัติตน เป็นผู้กินน้อยใช้น้อย
ไม่ต้องไปฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ไม่ต้อง ไปหาเงินมาทำไม หาเงินมาซื้อ สิ่งที่เราจะเอามา
บำเรอตน มาเสพสมสุขสมทางทวาร ๕ ตาหูจมูกลิ้นกาย อยากได้เพชรก็เอาไปซื้อ
เพชร อยากได้ทอง ก็เอาไปซื้อทอง อยากได้เสื้อสวย ก็เอาไปซื้อเสื้อสวย เราก็ไม่ติด
แล้วเสื้อ เราก็นั่งหมั่นกันร้อนกันหนาว กันแมลงสัตว์กัดต่อย มันขาดก็ปะเอาบ้างก็ยัง
ได้ ไม่เห็นเป็นไร ชักสะอาดๆ อย่าให้เชื้อโรค มันมากินตัวก็พอแล้ว ไปหลงสวย อย่าง
โน้น เหม! สมัยนี้ เขาต้องแบบนี้แล้วนะ ตอนนี่ต้องมีดี ตอนนี่ต้องแม็กซี่ ยุคนี่จะต้อง
ประเภท บาน ตอนนี่ประเภท หุบๆ ตรงนี้ต้องผ่าถึงนี่นะ อะไรบ้างบอๆ ยิ่งสังขารไป
ไม่เข้าเรื่อง ยั่วกาม อะไรกัน ต่างๆนานา แบบนั้นนะ โลกเขาก็ไม่เข้าใจ แต่เราไม่เอา
แล้ว อย่างนั้น เรามาเป็นคนอย่างนี้

เอาละ สรุปแล้ว ความรักที่เอาตามาได้ขยายความมานี้ ฟังรู้เรื่องไหม

พ่อท่าน : ไม่ต้องสรุปเป็นหัวข้อนะนะ สรุปเป็นหัวข้อใหญ่ แต่ว่า ถ้าเราจะรัก
อย่างที่เห็นแก่ตัว รักมาเสพสมสุขสม รักมาเป็นตัวกูของกู หวงแหน ตระหนี่ถี่เหนียว
ยิ่งหวงมาก หวงเยอะ หวงกว้างออกไป ความรักแบบนี้ ยิ่งแบกไว้หนัก ยิ่งทรมาน ยิ่ง
เห็นแก่ตัวจัดจ้าน ยิ่งกระเบียดกระเสียว หรือ ยิ่งแย่งชิงหนัก

ถ้ารักแบบเอื้อเพื่อเจือจาน เป็นทาน เป็นเกื้อกูล เป็นความไม่เห็นแก่ตัว เป็น
ความปรารถนาดีต่อกันและกัน ใครเป็นทุกข์ ใครโง่ ช่วยให้เราฉลาด อย่าฉลาดแกม
โกงนะ ต้องฉลาดอย่างมีปัญญา ที่แท้อย่างธรรมะ ใครโง่ช่วยเขาฉลาด ใครทุกข์ ช่วย
เขาให้พ้นทุกข์ ใครไม่ดี ทำสิ่งที่ชั่ว ทำสิ่งที่ไม่เจริญ ช่วย使他รู้ว่า สิ่งนี้ชั่ว สิ่งนี้ไม่
เจริญ อย่าทำ มาทำสิ่งที่ดี สิ่งที่ดีเจริญอย่างนี้แหละ เกื้อกูลกันไป แบ่งแจกได้ทั้งวัตถุ
ธรรม ทรัพย์ศฤงคาร ก็แบ่งกันได้ เกื้อกูลกันได้ แต่แบ่งประเภทที่ไม่มีปัญญา แจก
ແหลก หว่านเรื่อย มันก็ไม่อยู่ มันก็ไม่รอดอีกเหมือนกัน ทานต้องมีปัญญา
พระพุทธรเจ้า ท่านสอนไว้ เราก็แบ่งแจกกัน เอื้อเพื่อเกื้อกูลกัน อย่างมีปัญญา ใครคน
ไหนควรได้ก่อน คนไหนไม่ควรได้ บางที ไม่ควรทานให้หรือคนนี้ ให้ไปแล้วก็ยิ่งไป
ตกต่ำ ให้ไปแล้วก็ยิ่งตะกละ ยิ่งชี้เหนียว หรือว่ายิ่งชี้โลก ยิ่งเห็นแก่ตัว ยิ่งชี้เกียจ เราก็
ไม่ทานให้คนอย่างนี้ อย่างนี้เป็นต้น

สรุปแล้ว ความรักเพื่อตัว เห็นแก่ตัวนั้นแล้ว ความรักเพื่อเอื้อเพื่อเจือจานผู้อื่น
ปรารถนาดีต่อผู้อื่น อย่างนี้เป็นความรักที่ดี รักอย่างนี้แหละให้ได้ ไม่เป็นบาป เป็น

บุญ แล้วก็เป็นคุณทั้งโลก เกื้อกูลทั้งโลก ช่วยเหลือเกื้อกูลให้สังคม ให้มนุษยชาติ อยู่
กันอย่างสันติสุข เจริญอกงาม แม้แต่เราจะรักดินน้ำไฟลม รักต้นหมากรากไม้ รัก
ธรรมชาติ ก็มีปัญญาที่จะรัก หรือมีปัญญาที่จะสร้างสมดุล ที่จะทำอะไร ให้มันได้สด
ได้ส่วน อยู่กันอย่างเจริญอกงาม แล้วเราก็ได้อาศัยมัน ถ้าธรรมชาตินี้ มันดี มัน
งอกงามนะ มันก็จะดี

อาตมาเมื่อเข้าไปเดิน ไปเก็บดอกแคป่ามา บอก เออ เราจะให้เอาแคป่านี้ ไป
วิเคราะห์ รู้ว่าธาตุอะไร มันดีแล้ว เราจะได้เอามา ถ้าทำเป็นยาได้ก็ทำ ถ้าไม่เป็นยา
ได้ อย่างน้อย เราก็เอามาทำอาหาร นี่เอาไปตากแห้ง มันเยอะนะนี่ เก็บมาเอาไปตาก
แล้วก็เอาไปทำพะไล่ ดอกแคเอาไปต้มทำพะไล่ได้ กินดี แล้วเป็นอาหารด้วย มี
ธาตุที่จะเลี้ยงร่างกายด้วย ถ้ามีธาตุที่เป็นยาด้วย ก็ยิ่งดี

ปลูกดอกอัญชัน ปลูกดอกอะไรนี่ อาตมาก็คิดถึงพวกเรา นี่จะมีวัฒนธรรม ตื่น
เช้าขึ้นมา เด็กก็ดี คนโตก็ดี ตะกร้าคนละใบ ไปเก็บดอกอัญชัน เก็บดอกแคป่า เก็บ
ดอกพิกุล เก็บดอกมะลิอะไร ก็แล้วแต่ แล้วก็เอามาแยก วิเคราะห์ใช้งาน ทำงาน เราก็
อยู่กับธรรมชาติ มีใบอะไรจะเก็บ มีดอกอะไรจะเก็บ มีผลไม้อะไรจะเก็บ แล้วดูแลกัน
ไป เสร็จแล้วก็พอเอามาให้แล้ว คนนั้นรับช่วง เอาไปทำอะไรต่อ คนเก็บก็เก็บมา ได้
ออกกำลังกาย ได้ดูแลต้นหมากรากไม้ ได้ดูภูมิประเทศธรรมชาติของเรา ส่วนไหนไม่ดี
ก็รีบรู้ รีบเห็น แล้วก็ไปปรับปรุงตกแต่งมัน ไม่ใช่ตกแต่งให้มันงาม ตกแต่งให้มัน
สมดุล อะไรที่ขาดก็เติม อะไรที่เกินก็เอาออก ทำให้มันเข้าสัดส่วนของมันอยู่ดี ชีวิตก็
ดำเนินไปตามวัฒนธรรม ตามวงจรที่ดี อาตมาได้ตั้งใจแล้ว ตอนนี้จะเดินขึ้นบันได
แล้วจะเดินดูรอบๆ ทุกวัน อยู่ที่นี่ ถ้าไม่มีกิจอะไรมาแทรกมาแซง เดินออกกำลังกาย
ด้วย เพราะอาตมาออกกำลังกายน้อย เขาไม่ให้ไปบิณฑบาต เลยเดินน้อย วันๆหนึ่ง
นั่งมาก จะได้ดูแลอะไรด้วย แล้วก็จะได้แนะนำพวกเราไปด้วย เจอคนนั้นก็บอกอันนี้
เจอคนนั้นก็บอกอันนั้น อันนี้ๆ ช่วยกันทำไป ช่วยดูแลกันไป โอ้ อาตมาว่า สังคมนี
มันจะเป็นอย่างไร น่าอยู่ แต่ละคน ดีไม่ดี พร้อมพรัง เพลงไปด้วยเออ หยาดอรุณ รุ่ง
ทิวานี้ เรามีเพลงหยาดอรุณแล้ว เก็บดอกไม้ไปนี่ คนศีล ๕ ก็ยิ้มหน่อย คนศีล ๘ ก็
อย่าฮัมให้เขาได้ยิน ลดกิเลสลงบ้าง ไม่อย่างนั้น ติดมันมาก มันไม่ดีนะ มันเป็นรส
อร่อยเหมือนกันนะ ถ้าไม่มีรสอร่อย ก็ฮัมได้

อาตมานี้แต่งเพลง ใครไม่เชื่อหรือกว่า อาตมาแต่งเพลงด้วยจิตว่าง แต่งก็
พยายามที่จะปรุง สังขารมัน แต่งเสร็จแล้วก็เมื่อย เมื่อยนะ โอ้ กว่าจะเสร็จ บางทีหัว

ร้อนจริงๆ ต้องปรุ้งหัวร้อนเลย พอแต่งเสร็จ ก็เอาไปใช้ ตัวเองไม่ได้ตั้งใจว่า เราจะต้อง
แต่งแล้วมันอร่อย ใจ คิด แต่งแล้วก็ยิ่งหลงไหล อะไรอย่างนั้น ไม่ใช่ มันเมื่อยด้วยซ้ำ
ไป แต่ต้องทำ เพราะว่าทุกวันนี้ เขาแต่งเพลง เขามอมเมากันเยอะ เราเลยต้องแต่ง
เพลงให้ มันเป็นของอาศัย ที่พอมีคุณค่า มีประโยชน์บ้างก็ทำ อาตมาแต่ง ในระดับ
ของโลกุตระ เยอะ แต่เพลงหยาดอรุณ อาตมาแต่งตั้งแต่เป็นฆราวาส หยาดอรุณ นี้
ชมธรรมชาติ เท่านั้นเอง

เอ้า นี่ก็อธิบายผสมผเสไปนิดๆ หน่อยๆนะ เอาละ เวลาทั้งหมดแล้ว อาตมาได้
อธิบาย ขยายเรื่องความรัก รักอย่างไรถึงจะไม่เป็นบาป รักอย่างไรถึงจะไม่เป็นทุกข์
ไม่ทำลาย ก็ได้อธิบายไปแล้ว รักอย่างไรที่เป็นบุญ ซึ่งเราไม่ได้เขียนหัวข้อละ แต่ก็
เข้าใจ ในนัยกลับกัน รักอย่างไรเป็นบุญ รักอย่างไร จึงจะเป็นไปเพื่อความสงบเย็น
เป็นความสุข เป็นความเจริญ ก็รักอย่างที่ได้ขยายความมาแล้ว เพราะฉะนั้น อย่งไร
เป็นบาป อย่งไรเป็นบุญ ก็ต้องไปฝึกฝนเรียนรู้ด้วยปัญญา แล้วฝึกฝนเอาให้ได้นะ

แม้รู้ ยังไม่ใช่จริง ต้องฝึกฝนด้วยจึงจะจริง แล้วเราก็จะได้เจริญทั้งตัวเอง และ
สังคมหมู่มนุษยชาติด้วยกัน เอวัง

Of MyM[M@kR RP ĀRP ê W=. âãäã
N` APkR à. yM[cZ. RMk
□Z□yM[cZ.□[Rk
N` APkR â. yM[cZ.T\kQ' àã ấ.[.âãäã

www.asoke.info/Book/pra_dharmma/pr130.html

อาเวณิกสูตร

[๔๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความทุกข์แผนกหนึ่งของ
มาตุคาม
ที่ตนจะต้องเสวย เว้นจากบุรุษ ๕ อย่างนี้ ความทุกข์ ๕ อย่างเป็น
ไฉน คือ

มาตุคามในโลกนี้ เที่ยงกำลังสาว ไปสู่สกุลพ่อ เว้นจากญาติ อันนี้เป็นความทุกข์
แผนกหนึ่ง ของมาตุคามของตน ที่ตนจะต้องเสวย เว้นจากบุรุษ ฯ

[๔๖๓] อีกประการหนึ่ง มาตุคามมีระดู อันนี้เป็นความทุกข์
แผนกหนึ่ง

ของมาตุคามข้อที่ ๒ ที่ตนจะต้องเสวย เว้นจากบุรุษ ฯ

[๔๖๔] อีกประการหนึ่ง มาตุคามมีคสร์ก อันนี้เป็นความทุกข์
แผนกหนึ่ง

ของมาตุคามข้อที่ ๓ ที่ตนจะต้องเสวย เว้นจากบุรุษ ฯ

[๔๖๕] อีกประการหนึ่ง มาตุคามคลอดบุตร อันนี้เป็นความ
ทุกข์แผนกหนึ่ง

ของมาตุคามข้อที่ ๔ ที่ตนจะต้องเสวย เว้นจากบุรุษ ฯ

[๔๖๖] อีกประการหนึ่ง มาตุคามเข้าถึงความเป็นหญิงบำเรอของบุรุษ
อันนี้เป็นความทุกข์แผนกหนึ่ง ของมาตุคามที่ ๕ ที่ตนจะต้อง
เสวย เว้นจากบุรุษ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความทุกข์แผนกหนึ่งของมาตุคาม ที่
ตนจะต้องเสวย

เว้นจากบุรุษ ๕ อย่างนี้แล ฯ

(Xi{M}G: wZÈ àè Xi óNYRN}G: wZÈ àá 1@NNC
: k[cek[NR`\\=)